

„Az Úr Lelke Üzen”

Kerekegyházi Szent István Egyházközség tájékoztatója

2026. XXVIII. évfolyam 3. szám

Templombúcsú

*„Dicsőséges koronádat Máriának felajánltad.
Ő vigyáz azóta ránk, Nagyasszonyunk, Szűzanyánk.
Szent királyunk, esdve kérünk, Kérd a mennyben most is értünk
Máriát, Máriát. Útja vesztett népedet Vigye hozzá szent kezed.”
Sík Sándor Szent István himnusz részlet*

Zarándoklat Medjugorjében

Nemzetközi papi lelkigyakorlatnak adott otthont június 29 és július 3. között a világ egyik leglátogatottabb Mária- zarándokhelye, a bosznia- hercegovinai Medjugorje. A Szent Jakab templom a program gazdag liturgikus helyszíne volt, ahol a lekipásztorokkal a napi lelkigyakorlaton előadások mellett bekapcsolódtunk az esti imákba és a szentségimádásokba. Az intenzív lelki. program további részeként rózsafüzért imádkoztunk a Jelenések hegyén, valamint keresztutat jártunk a Krizevac hegyén

Norbi atya

Kedves Testvérek

1771-ben Mária Terézia hazahozatta a Szent Jobbot a raguzai (ma Dubrovnik) domonkosok kolostorából, ahová a török hódoltság idején került, és elrendelte Szent István napjának augusztus 20-i megünneplését. A katolikus magyarság egyik néphimnuszává vált” Az **Ah, hol vagy, magyarok tündöklő csillaga**” egy Szent István királyról szóló, templomban is énekelt himnusz. Őseink buzgóságából való, szövegéből idézve az alábbiak szerint kívánok áldott búcsúi ünnepeket a kedves „**Az Úr Lelke Üzen**” egyházközségi újságunk olvasóinak és családjaitoknak.

Szent István királyhoz

Ah hol vagy magyarok tündöklő
csillaga!

Ki voltál valaha országunk
istápjá!

Hol vagy István király? Téged
magyar kíván, Gyászos öltözetben
teelőttes sírván.....

Virágos kert vala híres Pannónia,
Mely kertet öntöze híven Szűz
Mária.

Kertésze e kertnek István király
vala:

Behomályosodott örvendetes
napja.

Előtted könnyörgünk, bús magyar
fiaid,

Hozzád fohászkodunk árva
maradékid.

Tekints, István király szomorú
hazádra,

Fordítsd szemeidet régi
országodra.

Reménységünk vagy benned s
Máriában,

Mint magyar hazánknak hív
királynéjában.

Még éltedben minket ennek
ajánlottál,

És szent koronáddal együtt
feláldoztál.

Szent István király könnyörgj érettünk!

Norbi atya

Úrnapja: amikor a hit kilép a közterületre

Vannak ünnepek, amelyek szinte teljes egészében a templom falai között zajlanak. Úrnapja azonban más. Ezen a napon kinyílik a templom ajtaja, elindul a körmenet, és az addig liturgikus térben ünnepelt hit megjelenik az utcán. Virágok kerülnek az útra, sátrakat és oltárokat állítanak, megszólalnak az énekek, és a település hétköznapi tere néhány órára különleges jelentést kap.

Talán éppen ezért Úrnapja nemcsak egyházi ünnepként érdekes. Arról is szól, hogy milyen helye lehet a vallásnak a nyilvánosságban. Meddig magánügy a hit, és mikor válik közösségi, sőt közterületen is látható valósággá?

Az ünnep teljes neve Krisztus Szent Teste és Vére, latin elnevezéssel *Corpus Christi*. Hagyományos időpontja a Szentháromság vasárnapját követő csütörtök, Magyarországon azonban az ünnepelés a következő vasárnapra került. Az ünnep középkori eredetű. Kialakulásában fontos szerepe volt Lüttichi Szent Juliannának, akinek kezdeményezésére Robert de Thourotte lüttichi püspök a XIII. század közepén saját egyházmegyéjében bevezette az Eucharisztia külön ünnepét. Az egész latin egyházra IV. Orbán pápa terjesztette ki 1264-ben a *Transiturus de hoc mundo* kezdetű bullával. Az ünnep történetének ezt a folyamatát XVI. Benedek pápa is részletesen összefoglalta 2010-ben Lüttichi Szent Juliannáról tartott általános kihallgatásán (XVI. Benedek, 2010; IV. Orbán, 1264).

Úrnapja sajátossága azonban nem pusztán az, hogy külön ünnepet szentel az Eucharishtiának. Az évszázadok során az ünnep egyik leglátványosabb elemévé a körmenet vált. A Katolikus Egyház *A népi jámborság és liturgia direktóriuma* című dokumentuma különösen szemléletesen fogalmaz: az úrnapi körmenet mintegy kibővíti a szentmisét. A konszekrált szentostyát kiviszik a templomból azért, hogy a keresztény közösség nyilvánosan tegyen tanúságot hitéről és az Eucharisztia iránti tiszteletéről (Direktórium, 160–163. pont).

Ez tehát nem mellékes külsőség. Maga az Egyházi Törvénykönyv is külön rendelkezik róla. A 944. kánon szerint, ha a megyéspüspök megítélése alapján erre lehetőség van, közutakon vezetett körmenetet kell tartani az Oltáriszentség iránti tisztelet nyilvános tanúságaként, különösen Krisztus Teste és Vére főünnepén. A körmenet tehát a katolikus egyházjog szerint is tudatosan nyilvános vallási cselekmény (Codex Iuris Canonici, can. 944 §§ 1–2).

A magyar néphagyomány ezt a nyilvánosságot különösen gazdag formákkal vette körül.

Bálint Sándor leírása szerint számos vidéken négy úrnapi sátrat állítottak, a négy világtáj irányában. A körmenet ezeknél megállt, a pap áldást adott. A sátrakat zöld ágakkal, virágokkal díszítették, az ünnep után pedig a megszenteltnek tekintett növények egy részét hazavitték. A népi vallásosság bajelhárító, védelmező erőt is tulajdonított ezeknek. Az úrnapi virág így egyszerre tartozott a liturgiához, a közösséghez és az otthon világához (Bálint, 1989, 346–355.).

A hagyomány korántsem csak történeti emlék. Bednárík János budakeszi kutatása például részletesen bemutatja az úrnapi virágszőnyeg készítését. A munkában családok, asszonyok, lányok, gyermekek és helyi közösségek vesznek részt, a tudás és a feladatok részben nemzedékről nemzedékre öröklődnek. A kutatásból különösen érdekes társadalmi kép rajzolódik ki: az ünnep előtt a közösség szó szerint átalakítja saját települési környezetét. A közútból körmeneti út, a hétköznapi térből ünnepi tér lesz (Bednárík, 2015, 331–370., különösen 335–361.).

Ebben a pontban válik Úrnapja jogi szempontból is izgalmassá.

Magyarország Alaptörvényének VII. cikk (1) bekezdése nem csupán azt védi, hogy valaki magában vallásos meggyőződést vallhasson. Kifejezetten biztosítja azt is, hogy vallását vagy más meggyőződését vallásos cselekmények és szertartások útján, egyénileg vagy másokkal együtt, „nyilvánosan vagy a magánéletben” kinyilvánítsa és gyakorolja (Magyarország Alaptörvénye, VII. cikk (1)). Vagyis a vallásszabadság alkotmányos fogalmának része a nyilvános vallásgyakorlás is.

Ugyanezt az elvet fogalmazza meg az Emberi Jogok Európai Egyezményének 9. cikke. A vallás vagy meggyőződés kinyilvánításának szabadsága egyénileg és közösségben, magánkörben és nyilvánosan egyaránt védelmet élvez. Ez természetesen nem korlátlan jog. Az Egyezmény 9. cikkének (2) bekezdése lehetővé teszi a törvényben meghatározott és demokratikus társadalomban szükséges korlátozásokat többek között a közbiztonság, a közrend, valamint mások jogainak és szabadságainak védelmében (EJEE, 9. cikk).

Az úrnap körmenet így különösen szemléletes példája annak, hogyan találkozik egymással vallásszabadság, közösségi hagyomány és közterület. Az, hogy egy állam világnézetileg semleges, nem jelenti azt, hogy a közterületnek vallásmentesnek vagy a vallásnak láthatatlannak kell lennie. A semlegesség elsősorban az állam magatartásával szembeni követelmény. A vallásszabadság viszont éppen azt is jelenti, hogy különböző világnézeti meggyőzések békésen megjelenhetnek a nyilvánosságban. A közterület ettől nem válik egyetlen vallási közösség tulajdonává. Ugyanaz a tér más alkalommal kulturális rendezvénynek, nemzeti ünnepnek, felvonulásnak vagy más közösségi eseménynek adhat helyet.

Van ebben valami különösen érdekes a mai városok számára. A modern városi életben a közterületet sokszor elsősorban közlekedési folyosónak tekintjük. Az utca arra szolgál, hogy minél gyorsabban eljussunk egyik helyről a másikra. Az úrnap körmenet viszont rövid időre megváltoztatja ezt a logikát. Az emberek nem áthaladnak a téren, hanem együtt vannak benne. Megállnak, énekelnek, virágot helyeznek el, találkoznak egymással. A városi tér közösségi térré válik.

Talán ebben rejlik Úrnapja egyik ma is érvényes üzenete. A vallásszabadság nem pusztán annak szabadsága, amit az ember zárt ajtók mögött gondol. Magában foglalja a közösséghez tartozás, a szertartás és a nyilvános jelenlét lehetőségét is. Ugyanakkor ez a jelenlét felelősséget is jelent: tiszteletben kell tartania azok szabadságát, akik másként hisznek, vagy egyáltalán nem vallásosak.

Amikor tehát Úrnapján kinyílik a templom ajtaja, és a körmenet elindul az utcán, valójában két tér találkozik. A szakrális és a hétköznapi, a vallási közösség és a város, a hit és a jog által szabályozott nyilvánosság. Talán ezért maradt ez az évszázados ünnep ma is különösen látványos és elgondolkodtató.

Mert ilyenkor nemcsak az történik, hogy a hit kilép a templomból.

Az is láthatóvá válik, hogy a közterület valóban mindannyiunké.

Források és irodalom

Bálint Sándor (1989): *Karácsony, húsvét, pünkösd. A nagyünnepek hazai és közép-európai hagyományvilágából*. Budapest, Szent István Társulat, 346–355. Az Úrnapja-fejezet digitálisan: Magyar Elektronikus Könyvtár, OSZK. Bednárík János (2015): Egy virágszőnyeg képei. A budakeszi úrnap dekoráció néprajzi nézetben. *Ethno-Lore*, XXXII, 331–370. MTA REAL repozitórium. XVI. Benedek (2010): General Audience, Saint Juliana of Cornillon, 17 November 2010. Vatican.va. IV. Orbán pápa (1264): *Transiturus de hoc mundo*, 1264. augusztus 11. Vatican.va. Istentiszteleti és Szentségi Kongregáció: *A népi jámborság és liturgia direktóriuma*, 160–163. pont. Magyar Katolikus Egyház. Codex Iuris Canonici (1983), 944. kánon §§ 1–2. Szentszék, hivatalos szöveg. Magyarország Alaptörvénye, VII. cikk (1). Nemzeti Jogszabálytár. *Emberi Jogok Európai Egyezménye*, 9. cikk. European Court of Human Rights, hivatalos egyezményeszöveg. Lejegyezte:

Dr. Makkos Nándor

Karácsony Júniusban

Keresztelő Szent János születése

A középkorban Keresztelő Szent János születése Jézus születéséhez hasonló ünnep volt liturgiailag. Szép alkalmat kínált a karácsonyi előkészületekre. A katolikus egyház június 24-én tartja Keresztelő Szent János születésének ünnepét. Jézus és Szűz Mária születésnapja mellett ez a harmadik olyan ünnep a liturgikus naptárban, amely születésnaphoz kapcsolódik. Három hónappal az Angyali Üdvözlés után és hat hónappal Krisztus születése előtt kerül rá sor. Keresztelő Szent János ünnepe után, amely többé-kevésbé egybeesik a nyári napfordulóval, a nappalok fokozatosan rövidülni kezdenek egészen a december 25. körüli téli napfordulóig, amikor majd ismét hosszabbodásnak indulnak. Ez eszünkbe juttatja Keresztelő Szent János szavait: “Neki növekednie kell, nekem kisebbednem.” (Jn 3,30). Az év egyik legfontosabb ünnepe Történelmileg a keresztények a karácsonyhoz nagyon hasonlóan ünnepelték június 24-ét. Ahogyan ez az Amerikai Katolikus Enciklopédiában olvasható, Keresztelő Szent János ünnepén három szentmisét tartottak: “az első, az éjszaka közepén, a Szent előfutári küldetésére emlékeztetett; a második, melyet hajnalban celebráltak, az általa adott keresztségre emlékezett; a harmadik pedig a Délelőtti Imaórában a szentségének adta meg a tiszteletet”. Mi több, a teljes liturgia, melyet több pápa is tovább gazdagított, “szuggesztivitásban és szépségben semmivel sem maradt el a karácsonyi liturgiától”. Keresztelő Szent János születésének ünnepe annyira jelentős volt, hogy 841-ben a franciaországi Fontenoy-en-Puisaye-i csata során a két szembenálló sereg megegyezett abban, hogy az összecsapást az ünnep utáni napra halasztják.

Francis Xavier Weiser teológus is nyújt néhány információt az ünnep középkori megünnepléséről: “Az 506-os agdei zsinat Keresztelő Szent János születését az év legfontosabb ünnepei közé sorolta, azon napok közé, amelyen minden hívőnek misére kellett mennie és tartózkodnia kellett minden szolgai munkától.

Ennek az ünnepnek valóban olyan nagy volt a jelentősége, hogy a karácsonyhoz hasonlóan három misét tartottak: volt egy vigília szertartás, volt egy második hajnalban, és egy harmadik pedig reggel. 1022-ben a németországi Seligenstadtban tartott zsinat tizennégy napos böjtölést és önmegtartóztatást írt elő Keresztelő Szent János ünnepére való felkészülésként.”

Sok keleti keresztény megőrzött néhányat ezekből a hagyományokból, mint például a június 24-ét megelőző éjszakai virrasztást. Sok tekintetben Keresztelő Szent János ünnepe tehát előkészíti a keresztényeket karácsony megünneplésére, és még ha nyár is van az északi féltekén, június 24-e mégis ízelítőt ad abból, hogy mi vár ránk decemberben. **Forrás: Aleteia**

Szent Benedek tanácsa, amellyel megváltoztathatjuk mindennapi életünket

A Nursiai Szent Benedeknek, a bencés rend alapítójának születésnapjáról, magáról nincs történelmi adatunk, július 11-e mint Benedek születésnapja csak a 8. század végén jelent meg. Halála napját (547. március 21.) tudjuk pontosan, de mivel ez gyakran Nagyböjt idejére esett, 1969-ben az ünneplés napját áttették július 11-re. A nyugati szerzetesség alapítójára, Európa szellemiségének meghatározó alakjára VI. Pál pápa olyan tisztelettel nézett fel, hogy 1964-ben Európa védőszentjévé nyilvánította.

A híres Monte Cassino-i monostor létrehozása előtt Benedek több szerzetesi közösség élén is állt, felügyelte a rendet és a kolostori élet megszervezését. Így ébredt rá, hogy egy szerzetesközösségnek világos, közösen elfogadott életszabályzat alapján kell működnie. Kidolgozott egy átfogó, új szerzetesrendi szabályzatot, amelyet aztán Nagy Szent Gergely pápa kötelezővé tett minden kolostorban. Műve, a Regula ma is nagyon korszerűnek számító ajánlásokat tartalmaz, máig sok kolostorban szabályozza a szerzetesek mindennapi életét. De nem csupán a szerzetesi közösség életének napirendjét

határozza meg, hanem nekünk, hétköznapi embereknek is bölcs tanácsokat ad. Egy cseppet sem érezzük idejétmúltnak, hiszen a mindennapi élet tapasztalataiból erednek.

Szent Benedek legfontosabb tanácsait, amelyek a következők:

1. Figyeljünk és hallgassunk!

A hallgatáshoz csendben kell lenni. Benedek idejében, ha valaki azért beszélt, hogy csak beszéljen, de nem mondott semmit, megbüntették. A csendben magunkra összpontosíthatunk, és jobban figyelhetünk másokra. Mindenekelőtt pedig Isten jelenlétét érzékelhetjük, meghalljuk Isten szavát.

2. Munkával tartsuk karban a szellem egészségét!

„Már amikor nálatok voltunk, meghagytuk nektek, hogy aki nem akar dolgozni, ne is egyék” – figyelmeztet Benedek, Szent Pált idézve. (Thesszalonikaiakhoz írt II. levél 3, 10) Szent Benedek igen nagyra becsülte a fizikai munkát. Diós István atya erről így ír:

„Benedek fölfedezte a munkát mint a megszentelődésnek az eszközét. Ezért lett az ő egész szerzetességének az alapfölismerése: ha üdvözülni akarsz, akkor imádkozz és dolgozz! – Amikor imádkozol, akkor az Istennél időzöl. Amikor dolgozol, az Isten világát szenteled meg. Ha kell, alakítod, ha kell, megműveled. Ez óriási dolog volt akkor! Mert az egész ókori világ – főleg a római világ – úgy gondolkodott, hogy a munka a rabszolgák dolga. Értelmes, nemes ember nem dolgozik. Legfőljebb olvas, beszél, politizál – de nem dolgozik. Két kézzel nem dolgozik. Benedek pedig tanítani kezdte a szerzeteseit: imádkozz és dolgozz!”

3. Alakítsunk át minden feladatot „a kezek imádságává”!

Tekintsük a munkát másoknak tett szolgálatnak. Egy monostori közösségben a testvérek a konyhában, az ápolásban, a háztartási munkákban egymásnak tesznek kölcsönösen szolgálatot.

4. Alakítsuk ki napjaink ritmusát!

Legyen mindenre valamikor egy előre tervezett időszakunk. Imádságra, a gyerekekre, magunkra. Az iskolában éppúgy, mint a munkahelyen tervezzük meg feladatainkat, határozzuk meg a rájuk szánt idő tartamát, és tartsuk is be.

5. Figyeljünk oda mások szükségleteire, ne csak a magunkéira.

Vegyük észre saját tökéletlenségeinket, ne csak a másokéit. Ez a közösségben élés egyik legfontosabb kulcsa.

6. Legyünk fegyelmezettek. Uralkodjunk időnkön.

Elképzelhetetlen, hogy egy szerzetes ne hagyja abba azt, amit csinál, és késve érkezzen az istentiszteletre. Az időbeosztás szigorú betartása végül is nagyobb szabadsághoz vezet.

7. Rendszeresen töltekezzünk!

Minden embernek szüksége van bizonyos időre és térre ahhoz, hogy magára találjon, töltekezzen és fejlődjön, haladjon az életben. Szent Benedek számára ezt a Biblia olvasása biztosította. Ezt a tevékenységformát nevezik lectio diviná-nak, amit a következőképpen határozhatunk meg:

„A lectio divina azt a Szentírás-olvasást jelöli, mely nemcsak a tanulást – a Szentírás szövegével való ismerkedést – szolgálja, hanem a meditáció egyik formáját is képezi. A Szentírás olvasása, ahogy azt már az egyházatyák is végezték, három lépésben valósul meg: lectio, meditatio, oratio. Az első fogalom a szöveg egyszerű (hangos) olvasására vonatkozik.

A második lépés, a meditatio, mintegy a szöveg kibontása és gondolati átjárása, ... ami az olvasottak ízének újra-átérzését szolgálja.

Smaragdus így ír: „Az olvasmány számunkra még ismeretlen dolgokról tudósít bennünket, a meditáció pedig az olvasottak gyümölcsének megőrzéséhez segít bennünket.” A Szentírás olvasásának harmadik lépése az oratio; a lectio divina tulajdonképpen célja. Az oratio az emberi szív legmélyéről fakadó, az isteni szóra adott válasz.”

8. Különböztessük meg a lényegest a sürgőstől!

Nem az a nehéz az életben, hogy prioritásokat állítsunk fel magunknak, hanem az, hogy kövessük ezeket és figyelembe vételükkel szervezzük meg magunkat. Bármilyen váratlan dolog megzavarhatja mindennapjainkat, és akkor beköszönt a „sürgősségi helyzet diktatúrája”, ami felborítja terveinket és mindent felülír.

9. Béküljünk meg lelkünkben egymással és Istennel, mielőtt lefeküdnénk!

Tiltsuk meg magunknak, hogy másokra rosszat mondjunk. Soha ne fekjünk le haraggal, engesztelődjünk ki, bocsássunk meg egymásnak.

10. Éljük minden nap úgy, mintha ez lenne életünk utolsó napja!

Ne aprózzuk el dolgainkat, ne essünk a sürgősség csapdájába, de a halogatásába, a késlekedésébe sem. Ügyelnünk kell arra, hogy életünkben mindig a lényegesre összpontosítsunk. Életvezetésünkhöz nagy segítséget ad az az imádság is, amelyet Szent Benedek minden nap elimádkozott a kereszt előtt:

Adj nekem, jóságos Jézusom, Téged megértő értelmet, Téged átélő érzelmet,

Hozzád siető lelket, Érted hevülő lelkesedést, Téged föllelő bölcsességet,

Téged fölismerő világosságot, Érted égő szeretetet,

Benned élő szívet, Téged dicsérő tetteket, a Te szavadra hallgató fület,

a Te szépségedben gyönyörködő szemet, a Te fölségedet magasztaló nyelvet,

Neked tetsző életmódot, a Tőled jövő megpróbáltatás viselésére béketűrést,

Hozzád ragaszkodó, hűséges kitartást, és adj nekem, Jézusom, boldog halált.

Ajándékozzál meg jelenléteddel, fényes föltámadásoddal és a boldog örökkévalóságban add

jutalmul magadat

Forrás: Zarándok.ma, Solymosi Judit.

Kármelhegyi Boldogasszony

Július 16. a Kármelhegyi Boldogasszony emléknapja. A kármeliták védasszonya az ábrázolásokon egyik karján a Kis Jézust tartja, másik kezével a skapulárét nyújtja. A skapuláré gyakran a Kisded kezében is ott van. Kármelita templomokban és más templomok mellékoltárain is gyakran látható.

A Szentírás több helyen megemlékezik a Kármel hegyről, ahol Illés próféta élt és védelmezte a hit tisztaságát (1Kir 17–19). Az egyházatyák a hegyet szépsége, termékenysége, ősisége, Illés győzelme miatt Szűz Mária jelképének látták. Sok remete élt a hegyen, majd a 12. században rendet alapítottak itt azzal a céllal, hogy a Szűzanya oltalmában szemlélődő életmódot folytassanak.

A tengerről felszálló felhőben (1Kir 18,44), mely Illés idejében a megmentő esőt hozta, a Szűzanya előképét látták. Így jött létre a kármelita rend. Stock Szent Simon 1251. július 16-án részesült a skapuláré látomásában. A hagyomány szerint a Szűzanya angyalok és szentek kíséretében jelent meg a rendfőnöknek, és átnyújtotta neki a skapuláré nevű vállruhát azzal az ígérettel, hogy aki viseli, nem jut a pokolba, és a halálát követő szombaton kiszabadul a tisztító tűzből.

E kiváltságot később a rendtagokon kívül kiterjesztették minden hívőre, aki a skapulárét, illetve annak éremváltózatát viseli és a Kármelhegyi Boldogasszony oltalma alatt a megfelelő életmódra vállalkozik.

A Kármelhegyi Boldogasszony tiszteletét azok a szerzetesek hozták magukkal Európába, akik a szaracénok elől menekülve kényszerültek elhagyni ősi remeteségüket.

Édesanyjuk, védasszonyuk ünnepét 1376/78-tól ülik a kármeliták. Pápai jóváhagyást az ünnep megtartására V. Sixtustól kaptak 1587-ben, majd az emléknapot XIII. Benedek 1726-ban kiterjesztette az egész egyházra.

A kármeliták házai ma is az imádság és a lelki elmélyülés helyei hazánkban és szerte a világon.

Urunk, Istenünk, segítsen minket a Kármelhegyi Boldogasszonynak, a dicsőséges Szűz Máriának áldott közbenjárása, hogy oltalmazó kezétől vezetve eljussunk ahhoz a hegyhez, amely maga Krisztus. Aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Ámen. *Forrás:*

Miért gyakoriak a családon belüli nézeteltérések?

Ferenc pápa imaszándékára emlékezve néhány tanácsot adunk közre, hogy a családi életet a lehető legharmonikusabbá tehessek és elkerülhessük a nézeteltéréseket. Ferenc pápa imaszándékában arra kérte a híveket, hogy imádkozzanak a nehézségekben szenvedő családokért, hogy „rátaláljanak sebeik gyógyírjára a megbocsátás segítségével, és újra észlelhessék minden egyes ember értékeit, még különbözőségük mellett is”. A családi élet szép, de bonyolult. Nincsen tökéletes család, és a nézeteltérések természetesen adódnak a személyek különbözősége, az elvárások miatt és külső hatások következtében. Ha azonban a nézeteltéréseket nem sikerül orvosolni, azok maradandó sérüléseket okozhatnak. Ajánlatos tehát a családi feszültségeket már a kezdetekkor kezelni, hogy szerető és harmonikus családi élet jöjjön létre. Ezt hangsúlyozza Greg Popac amerikai katolikus terapeuta. A családon belüli kapcsolatoknak kegyelmen, kölcsönös megértésen és erőfeszítéseken kell nyugodniuk. A nézeteltérések leggyakoribb forrásainak azonosításával a családok lépéseket tehetnek kapcsolatuk gyógyítására és újra megerősítésére. Összeszedtük a családi konfliktusok öt leggyakoribb okát és azok legyőzésének útjait.

A nem kezelt sebek és a megbocsátás hiánya

A megbocsátás lényeges a keresztény élet során, de ugyanakkor ez a legnehezebben gyakorolható dolgok egyike a családon belül. A múlt sebei – akár félreértésekből adódnak, harag fellobbanásában elhangzott szavak, vagy mélyebb árulások – erős nehezteléseket eredményezhetnek, ha ezeket nem gyógyították meg. Ferenc pápa rámutatott, hogy a megbocsátás nem elszigetelt cselekvés, hanem valóságos út. Ha elhatározzuk, hogy megbocsátunk, utat engedünk Istennek az elrontott kapcsolatunk megjavítására. Egy olyan kultúra kialakítása a családon belül, ahol a bocsánatkérés őszinte és a megbocsátást bőkezűen gyakorolják, a béke helyreállításához vezet.

A személyiségek és temperamentumok különbözősége

Isten minden családtagot különálló egyéniségnek teremtett, a saját erejével, gyengeségeivel és avval a móddal, ahogyan szeretetét kimutatja. Ezek a különbségek, bár gazdagítják az egyént, feszültségek forrásai lehetnek. Például van olyan egyéniség, aki a rutinban találja örömét, míg a másik a spontán helyzeteket kedveli. Az egyik természeténél fogva közlékeny, míg a másik zárkózottabb. Nagy családokban ezek a különbségek gyakran sokszorozódnak, sokszor valóságos diplomáciai tehetségre van szükség, hogy helyreálljon a béke a családban. Összeütközések jöhetnek létre, amikor azt várjuk el másoktól, hogy pontosan úgy gondolkozzanak és cselekedjenek, mint mi. Ha felismerjük a különböző családtagok adottságait és elfogadjuk különbözőségüket, ez átformálhatja az esetleges konfliktusokat a kölcsönös elismerés és a kapcsolatok erősödésének lehetőségévé. Lényeges arra gondolnunk, hogy mindenki gazdagítja egyéniségével a családot!

Sikertelen kommunikáció

Számtalan konfliktust nem komoly problémák hoznak létre, hanem teljesen egyszerű félreértések. Egy humoros megjegyzést adott esetben kritikának vesz a másik fél. Egy jóindulatú tanácsot lehet megítélésnek értelmezni. Ha egy család tagjai nem képesek világosan kifejezni óhajaikat, elvárásaikat vagy érzelmeiket, a félreértések sokszorozódnak. Dr. Popcak ajánlja, hogy a jó hangulatban élő családok gyakorolják „az érzelmi meghallgatást”: valóban együttérzéssel hallgassák meg és igyekezzenek megérteni a másikat a cselekvés előtt. A nyílt és tisztelettel teljes párbeszéd segít közelíteni a távolságot a sértett érzések és a kibékülés között.

Irreális elvárások és a „tökéletes család” mítosza

A szociális hálók, a kulturális normák és még nevelésünk is kialakíthatnak egy képet, hogy milyennek kellene lennie a „jó családnak”. Ha a valóság nem felel meg ezeknek az elvárásoknak, csalódás és frusztráció léphet fel. Van, hogy egy házastárs vagy egy szülő tökéletes engedelmisséget vár el, vagy a

gyermekek úgy érezhetik, hogy lehetetlen célok elérésére kell törekedniük. A család élete gyakran kaotikus. A cél nem a tökéletesség, hanem a szeretet. Ha megváltoztatjuk elvárásainkat, előtérbe helyezve az elismerést a bírálat helyett, családi életünk vidámabbá és vonzóbbá válik.

Külső stresszhatások

Nem meglepő, hogy anyagi problémák, egészségi gondok, munkahelyi stressz és más külső hatások feszültségeket hozhatnak létre a családon belül. Ezek a stresszforrások gyakran kiáradnak a családtagok felé is ingerültség és türelmetlenség formájában, és néha tartós károkat okozhatnak. Lényeges tehát felismerni, honnan erednek ezek a nyomások. Ahelyett, hogy hagynánk, hogy a kívülről ható nehézségek feszültségeket hozzanak létre a családtagok között, együttesen kell megközelíteni azokat, mert csapatként egészen más hatást érhetünk el. Az ima, a humor és a problémák megoldására irányuló kölcsönös szándék megkönnyíti a teher nyomását és megerősíti a családi kapcsolatokat. A családi konfliktusok elkerülhetetlenek, de megosztottságnak nem szabad létrejönnie. Amint Ferenc pápa hangsúlyozta, újra fel kell fedezni mindenkinek a tehetségeit, még különbözőségeinkben is. Ez megváltoztathatja a család életét. A családok megerősíthetik a kölcsönös szeretetet, ha gyakorolják a megbocsátást, javítják az érintkezést, módosítják elvárásaikat és közösen néznek szembe a nehézségekkel. Nem számít, hogy egy család mennyire sérült, Isten kegyelme mindig velük van, segít a sérüléseket meggyógyítani. Néha egy őszinte beszélgetés, hiteles bocsánatkérés, vagy esetleg egy közös nevetés lehet az első lépés az összhang megteremtésére. Amint azt Szent II. János Pál pápa mondta: „Ahogyan boldogul a család, úgy boldogul a nemzet és úgy boldogul a világ, amelyikben élünk”. Legyünk olyan családok, akik a szeretetet és a megbékülést választják, lépésről-lépésre. Fordította: Dr. Seidl Ambrusné, Forrás: Aleteia

Vianney Szent Jánosra emlékezünk

- Augusztus 4.-én az Ars - i plébánosra, Vianney Szent Jánosra is emlékeztünk. - A vallástalan falut néhány év alatt megváltoztatta. Míg a papok nem becsülték, addig a hívek, rábízták magukat. Néhány család, akiket megragadott János szava és élete, áttelepült Arsba. Örültek, hogy megismerhették Tőle a tökéletesség útját. Néhány év elteltével Arsban az emberek elkezdtek templomba járni. Sőt, a környező falvakból is tódultak hozzá az emberek, akik gyónni akartak. Hosszú sorban álltak a plébános gyóntatószéke előtt, és vártak. - - Az Eucharisziában jelen lévő Jézus volt életének középpontja. Sokszor elmondott imája volt: - - „Jézusom, neked szentelem szívemet, zárd a tiédbe! Szívedben akarok lakni, szíveddel akarok szeretni, szívedben akarok élni. Szívedből akarom meríteni az igazi szeretetet, mely felemészti szívemet. Tudom, hogy benne erőt, világosságot, kedvet és igazi vigasztalást fogok találni. Jézusom, szívem a te szíved szeretetének oltára legyen, oltár, amelyen magamat neked áldozom. Szemem mindenkor szent sebeidre tekintsen, elmém mindig irgalmadra gondoljon. Ámen”

- - - „Vianney Szent János, Lyon mellett született 1786. május 8. – án, francia földműves szülők gyermekeként. Édesanyja papnak szánta, Szűz Mária oltalmába ajánlotta. Egy Mária érmét tett a nyakába, és ő azt ott hordta egészen haláláig. Sajnos a francia forradalom, majd az anyagi nehézségek lehetetlenné tették taníttatását. Tizenegy évesen éjnek idején járt hittanórákra, ahol a kolostorukból elűzött, civil ruhát öltött apácák tanították. Első szentáldozáshoz egy pajtában járult. Az elemi iskola óráin csak néha vehetett részt, mivel szükség volt munkaerejére a mezőn. Ezért alig tudott írni és olvasni. Gyenge latin tudása miatt a szemináriumban is nehezen végezte tanulmányait. Végül huszonkilenc éves korában szentelték pappá. A fiatal pap 1818. februárjában költözött be az arsi plébánjára. Gyalog érkezett, maga mögött húzva egy kis kézikocsit, rajta néhány bútordarab, melyekkel egy szobát is alig lehetett berendezni. Amikor odaért a plébánia határához, letérdelt az út porába, és imádkozott. Szüntelen gyóntatott, és gyóntatott. Elhatározta magában, hogy a háztartását maga fogja vezetni, ami abból állt, hogy krumplit főzött, és egy hétig azt ette. Télen is sokat gyóntatott a hideg templomban. Kabátja nem volt, mert ha

ajándékba kapott egyet, azonnal tovább ajándékozta a szegényeknek. Azt a kevés időt, ami a gyóntatáson felül maradt számára, imádkozással töltötte. Bírálatok mindenfelől érték, amelyek nagyon meggyötörték János lelkét. Életében súlyos kísértések és testi fájdalmak is gyötörték, mégis mindig mindenkinek szeretettel állt szolgálatára. A szentmise volt az egyetlen forrás, ahol felüdülést talált. János plébánosnak fogyott a sok gyóntatástól a fizikai ereje, de nem fogyott a szeretete, hite és türelme. Hetvenhárom évesen halt meg, 1859. augusztus 4 - én. X. Pius pápa 1905 - ben boldoggá, XI. Pius pápa 1925. május 31 - én szentté avatta, 1929 - ben pedig a plébánosok védőszentjévé nyilvánította. Épen maradt teste egykori plébániája templomának oltárán nyugszik. (Forrás: A szentek élete)

Urunk színeváltozásának ünnepe

Dicsőült arcvonásain ma megmutatja Krisztus itt, milyen dicsőség várja majd mindazt, ki hisz s Istenben él.

E szavakkal imádkozik az egyház augusztus 6-a hajnalán, az olvasmányos imaórában, Urunk színeváltozásának ünnepén, melynek tengelyében a színében elváltozó, isteni dicsőségét emberi testen felragyogtató Krisztus áll.

Jézus színeváltozásának ünnepe először az V. század keleti-szír liturgiájában található meg. Nyugaton a XI. században terjedt el. 1457-ben III. Callixtus pápa rendelte el az egész egyház számára, az előző évben a török fölött aratott nándorfehérvári győzelemért.

A színeváltozás eseményét Márk, Máté és Lukács evangélistáknál is megtaláljuk (Mk 9,2–7; Mt 17,1–9; Lk 9,28–36). Jézust három tanítványa Péter, János és Jakab kísérfel el a Tábor hegyére, hogy ott a színeváltozás által az Atya igazolja és megerősítse a tanítványokat hitükben, hogy Krisztus valóban istenfiú. Az evangéliumok beszámolója nyilvánvalóan nem valamiféle helyszíni tudósítás akar lenni.

Különleges jelentőségű a helyszín, a Tábor hegye. Eszünkbe juttatja a Szentírásból azokat a helyeket, amelyekhez fontos kinyilatkoztatás kapcsolódik: a Tízparancsolat átadása a Sínai hegyen, vagy Jézus nagy tömegnek elmondott hegyi beszéde. Vagyis itt is egy olyan eseménynek lehetünk tanúi, amire jó odafigyelni, amelyben Jézus személyének igazi valóságát akarja feltárni előttünk mai olvasók előtt is. Mert hiszen évről évre ezen az ünnepen mi magunk is odaszegődünk a három tanítvány nyomába.

Jézus jól tudta, hogy a tanítványoknak, akik nem szívesen hallgatták saját szenvedéséről szóló tanításait, jövődőléseit szükségük van erre a megerősítésre. A tapasztalat pedig, amelyet Péter megfogalmaz, magáért beszél: „Uram, jó nekünk itt lennünk”. Az ember tapasztalata ez, aki rátalált Istenre, aki megsejtette, hogy „a jelen élet szenvedései nem mérhetők az eljövendő dicsőséghez, ami Isten az őt szeretőknek készített” (Róm 8,18).

Segítsen bennünket ez az ünnep keresztényhez méltó életre, amelyben az ember saját életéről, erőfeszítéseiről, küzdelmeiről, kudarcairól, szenvedéseiről és minden örömről, sikeréről is Krisztus húsvétjának fényében, az örök élet távlatában gondolkodik. „Valóban, Péter, jó nekünk itt lennünk Jézussal, és így maradnunk tovább a világban. Hiszen van-e boldogabb, mélyebb, kiválóbb tudat, mint Istenben lenni, hozzá hasonlítani, és az élet világosságában élni?

Bizonyos vagyok benne, hogy közülünk is mindenki, aki érzi magában Isten jelenlétét, és már átalakult az ő isteni hasonlóságára, örvendezve csak ezt kiálthatja: Jó nekünk itt lennünk, ahol minden fényben tündöklök, ahol öröm, boldogság és gyönyörűség van, ahol békében, szelídségben és édes derűben él a szív, ahol látjuk Krisztust, az Istent; ahol az Atyával együtt ő készített szívünkben hajlékot, és oda belépve így szól:

Ma üdvösség köszöntött erre a házra (Lk 19, 9); ahol Krisztussal együtt az örök javak megszámlálhatatlan kincse halmozódik össze; ahol az örök boldogság első zsengeit és előképeit mintegy tükörben már előre szemlélni lehet.” Sínai Szent Anasztáz püspök elmélkedéséből. Dallos Tamás atya (Pécsi Egyházmegye)

10 tanács egy öregedő, bűnbánó bűnöstől

Ezzel a tíz tanáccsal, amelyeket egy pap hosszú élete során szűrt le magának, Robert McTeigue jezsuita atya az öregedésről, a boldogságról és a prioritásokról mondja el gondolatait. Ön hogyan reagálna, ha ezt hallaná: „Figyelj csak, mondok valamit – az öregedés nem a puhányoknak való!”

Vagy mit szól ehhez a megjegyzéshez: „Aranyévek”?!? HAHAHA!!!”

Ezeket a gyöngyszemeket évekkal ezelőtt kaptam az idősebbektől. Félretettem őket, és azt terveztem, hogy majd a megfelelő időben előveszem és átnézem őket. Immár elérkezvén a 60. életévhez, talán eljött ez az idő. Volt idő, amikor 60 évesen az ember öregnek, sőt elaggottnak számított, de legalábbis itt és most, számomra a 60 éves kor még nem egészen “idős” – ennek ellenére biztos vagyok benne, hogy innen már látszik az öregség. Mielőtt azonban előre tekintenék, szeretnék visszanézni, és áttekinteni azt, amit egyesek “jelentős” születésnapoknak neveznek, vagyis azokat az élet éveket, amelyek nullára végződnek.

Öregedés az első évtizedekben. Amikor 10 éves lettem, úgy döntöttem, hogy többé már nem vagyok gyerek. Még nem ismertem Szent Pálnak azt a figyelmeztetését, hogy tegyük félre a gyermekes dolgokat (1Kor 13, 11), de éreztem ezt a hívást. Hogy bebizonyítsam, hogy nem vagyok gyerek, teljes matchbox gyűjteményemet egy fiatalabb unokatestvéremnek ajándékoztam. Ez volt az első tapasztalásom a sztoikus filozófiáról.

20 éves koromra becsapva éreztem magam. Épp mikor belejöttem ebbe a “tinédzser dologba”, már véget ér! A felnőttek világa iránti lelkesedésem, valamint a magabiztosságom, hogy tudok felnőttként élni, nem volt éppen teljes.

Elérkezett a 30. év és elfogadtam, hogy a felnőtt világhoz való tartozásom immár tagadhatatlan. Az, hogy ez milyen felelősségekkel jár, nyilvánvaló volt a számomra, az előnyök meg valamivel kevésbé – a lehetőségek végtelennek tűntek. Kerestem, hogy mi határozza meg az életemet – ezt a meghatározást inkább a szabadság, mint a korlátozás lehetőségének tekintettem. Vagyis a meghatározás szabaddá tett olyan dolgokra, olyan javakra, amelyek másképp nem lettek volna elérhetőek.

Az öregedés gyorsul 40 éves koromra az élet már nagyon komolynak tűnt. Rájöttem, hogy a felnőtt lét sokáig fog tartani, hacsak nem történik valami előre nem látott esemény. Elég sokáig éltem már ahhoz, hogy mély megbánások és fájdalmas kudarcok érjenek, és kísérteni kezdtek az elszalasztott lehetőségek. Még mindig van idő, hogy jobban csináljam – mondogattam magamnak.

Az 50. életév döccenővel fenyegetett. Az évek múlásával sokasodtak az újabb megbánások, kudarcok és elszalasztott lehetőségek. Egyre inkább úgy tűnt, hogy az idő már mintha mögöttem lenne, nem pedig előttem. Néhai mentorom, Paul Weiss 101 éves koráig élt, és az utolsó pillanatig könyveket írt. Még ha az én életem is így alakul, tagadhatatlan volt, hogy lassan átlépem a félvonalat. Remélhetem, hogy életem második felét jobban fogom élni, mint az első felét? A lelki vezetőm arra buzdított, hogy számoljam meg az áldásaimat, és adjam át magam Istennek, aki velem volt minden jóban és rosszban. Ez jó tanács volt, és mindenkinek ajánlom, életkortól függetlenül.

A 60 a következő mérföldkő, ami itt van a nyakamon. Áldott vagyok – nagyon is áldott. Az egészségem jó. Bár az 50-ik születésnapom óta eltelt évek különösen fájdalmasak voltak, de ha szabad így mondanom, különösen gyümölcsözőek is. Itt most nem akarok foglalkozni sem a gyásszal, sem a növekedéssel. Ehelyett koncentráljunk a hálára. „Mivel viszonzom az Úrnak, ami jót tett velem?” (Zsolt 116, 12) Természetesen nem tudom viszonzni – nem tudom egyenlő mértékben viszonzni Istennek, és nem tudok semmit sem adni Istennek, amire szüksége van, mivel semmire sincs szüksége. Mindazonáltal választhatom azt, hogy Istent utánzom oly módon, hogy szeretettel adom azt, amim van és aki vagyok.

Útmutató a lelkek megkülönböztetéséhez

Kevert lények vagyunk. Megsebezte lelkünket a Gonosz. Az igazi, tiszta, benső énünk külső rétegeit megmérgezte a Sátán. Az áteredő bűn lényege, hogy nem látunk tisztán. Jószándékainkhoz tévképek, gyanakvások, előítéletek, ravaszság, kíváncsiság, irigység is vegyül. Értelmünk elhomályosult, akaratumk rosszra hajló lett. Isten kegyelme, a megváltottság jézusi segítsége nélkül nem vagyunk képesek a tisztánlátásra. Ezért jó átimádkozni döntéseinket, hogy az isteni kegyelem fényénél tisztábban lássuk: mi vezet a jóra, hosszú távon milyen gondolatunk, szándékunk válik javunkra, és lesz Isten akarata szerint való. Mint, amikor fényt gyűjtünk, hogy kiválogassuk az egészséges rizsszemeket a hamis magvak közül. Vagy, ahogyan a laboratórium mikroszkópja felnagyítja és elkülöníti a láthatatlan baktériumokat, s kiderül, mi az, ami fertőz és beteggé tesz. Néhány pontban ezért érdemes szemügyre venni: mik a különbségek a sátán sugdolózásai és az Isten szeretete által irányított lelkiismeretünk hangja között? Magyarán milyen ismérvek segítenek megkülönböztetni magunkban Isten Lelkét az ördög, a hazugság lelkétől.

1. Isten a Teremtő.

A bukott angyal teremtmény. A sátán tehát nem teremt, nem innovatív, nem kreatív, csak utánó. **Ő képtelen teremteni.** Amire képes, az csak fércmunka, hamis másolat. Kvázi. Olyan, mintha... Az ő terméke megtévesztésig hasonlít az eredetire. Még olcsóbb is. És könnyen fogyasztható. **A sátán csak élőködik,** feléli a jót, és hamis bálványt, önálló istenséget produkál belőle, hogy ne a Teremtőt, hanem a teremtményt imádjuk. A sátán nem hoz újat létre, csak a „gazdatest nyersanyagát” fordítja a saját hasznára. Hiszen nincs más célja, mint elszakítani a lelket Teremtőjétől.

2. A sátánt az irigység vezeti, nem a szeretet.

Mivel nincs hite, nem bíz Istenben – és az üdvösségből is kidobták, mert meghasonlott –, ezért **ő nem szeret, csak csábít.** Felcsigázza kíváncsiságodat, az adrenalint, a rejtett tudást ajánlja, a tiltott dolgokra fókuszál. Minden, ami törvény, szabály, parancs, az számára akadály a „szabadságban”. Isten szeretete viszont felszabadít a bűn szolgaságából, és hosszú távon a lelkedet akarja megmenteni.

3. A sátánt a felszín érdekli és nem a mélység.

Viszont minél jobban megismered Jézus igazságát, minél jobban elmélyülsz az imádságban és az életszentségben, minél jobban átengeded magadon a kegyelem világosságát, annál könnyebben kiszúrod a sátán manipuláló hazugságát.

4. A sátán sosem szigorú.

Annál inkább, megengedő, hízelgő, mézes-mázos incselkedései mindig a szélesebb út, a kisebb ellenállás, a **könnyebb felé taszítanak.** Isteníti az egódat. „Nekem ez jár, megérdemlem.” „Én vagyok életem közepe és középpontja.” „Én rendelkezem a testemmel”. „Úgy csinálom, ahogy nekem jó.”

Ezért jelentéktelen számára a bűn, sőt nem is az. Folyton dicsér. Önérzetet, büszkeségedet legyezgeti, és mindig onnan indít. Isten szeretete viszont önátadásra, odaadásra, áldozatra, lemondásra sarkall. Visszafogottságot kér, hiszen szüntelen küzdelem a bennünk lévő, lehúzó erők fölötti győzelem. Ez szenvedéssel jár. A sátán nem szeret szenvedni. Ő csak élvezi az életet, a hedonizmus és az aszkétizmus ezért nem fér meg egymással.

5. Isten Lelke, még ha Pünkösdkor szélviharral is jött, nem szereti a lármát, a zajt.

A sátán annál inkább **szeret hangoskodni.** Élvezi a mesterségesen keltett zajt, fel akarja hívni magára a figyelmet, szeret a zavarosban halászni, kábítani, de nem szereti a letisztultságot, az egyszerűséget. A nagy csinnadratta mögötti feltűnési vágy sem az Isten tulajdonsága. Mondhatni Isten a természetes módszerekkel dolgozik, a sátán inkább a természetellenes, deviáns, beteges, korcs trükkökkel akar meghökkenteni. Isten nem csap zajt. Jobban szereti a csendet. A mélység és magasság itt ér össze. A sátán nem szeret elmélyülni. Inkább csapkod, kapkod, a felszínen cikázik ide-oda, nyugtalanul hajszolja a szenzációt, a különlegest.

6. A sátán szeret másokat lekacagni, kigúnyolni.

Kaján vigyora, viccei, csúfondáros élcelődései mindig megalázóak, földbe döngölők. **Isten ellenben sosem nevet ki senkit.** Ő a tiszta öröm Istene. Aki nem örül mások gyengeségének, félszégének, nem leli kedvét a szenvedésben, és nem hagyja pácban a szenvedőt. A sátánnak csak addig kellesz, amíg cinkosan összekacsintasz vele és büntárssá szegődsz. Ha alulmaradtál, elestél, otthagyt a sárban. Belehajszolt a jónak feltüntetett gáztettbe, majd magadra hagy mardosó lelkiismeretteddel. Isten viszont itt sem áll félre tőled, hanem, mint a tékozló fiút, kiemeli a bűn árkából, és visszasegít az atyai házhoz. Ez a megváltás.

7. Isten szeretete kiárad, áramlik a szentháromságos örök isteni „életéből” felénk, belénk.

A szeretet folyton ad. A **sátán** viszont **önelégült.** Ő csak kapni akar és felfújódik mint a mesebeli kiscsömöc. Tulajdonképpen még a sátán kísértése alatt is Istenéi vagyunk, hiszen amíg nem mondtunk le magunkról, szabad akarattal nem adtuk oda(el) lelkünket, addig Isten rendelkezik fölöttünk. Nem vagyunk a sátán tulajdonai. A halálban is Neki adjuk vissza lelkünket, hogy a feltámadáskor testestől-lelkestől részesei legyünk az üdvösségnek. Halálunk pillanatáig tehát állandóan tehetünk valamit lelkünk megmentéséért. Az izgalmas ebben az, hogy tulajdonképpen a sátánnak is „élve” kellünk... Mint játékszer, mint zsákmány, mint trófea. De a mennyország szempontjából mi nem vagyunk vetélytársak vele, hiszen ő azt már eljátszotta...

8. A Lélek gyümölcsei: az öröm, a béke, a szeretet, a jó, és a többi, amit Szent Pál felsorol (Gal 5, 22-23) szöveg ellentétben állnak mindazzal, amiket a sátán felbújtó sugdolózásaira tenni, mondani, gondolni szoktunk.

S még a mulasztásokról nem is beszéltünk. Szent Ignác szerint is meg kell vizsgálni „melyik lélek” hatására, milyen gyümölcsök születnek, és rögtön megkaptuk a választ, rajtakaptuk magunkat, kinek a szolgálatában álltunk.

9. A sátán erősebb, mint mi.

Hatalma a Jelenések könyve szerint Isten által megengedett hatalom. Ő az ezeréves sárkány láncra verve. (Jel 20, 1-3) Isten szent akarata így edzésben tarthatja szabad akaratunkat. A sátán intelligens, nagy tudás birtokában van. De hiányzik belőle a Bölcsesség és az alázat. Nála a gőg mindent visz. Ezért nem képes engedelmisségre és önfegyelemre. A Biblia szerint a sátán nem más, mint a hazugság atyja. Vagyis a tudás, a jól értesültség, az oly fontos információk és hírek nem biztos, hogy lelkünk javára válnak. Érdemes felülvizsgálni azt is: milyen infós csatornákból táplálkozunk, milyen tudásszomjat akarunk kielégíteni, milyen tudásra vágyunk, és miért pont azokra a (rész) igazságokra, vagy (ál) hírekre van szükségünk, amelyeket rendszeresen fogyasztunk, hallgatunk, kibeszélünk vagy megosztunk?... „Keressétek először az Isten országát, az ő igazságát, s a többi mind megadatik nektek”...(Mt 6,33) „Márta, Márta,... csak egy a szükséges. [...] Én vagyok az út, az igazság és az élet.”(Lk 10,41-42; Jn 14,6)

10. A sátán legyőzhet minket, de mi még inkább győzhetünk felette, mert Isten kegyelmével, a Megváltó Jézussal karöltve legyőzhető.

Ő magára van, mi párban Krisztussal. Ezt hirdeti nagypéntek és Húsvét. Ebben segítenek a szentségek az Egyházban. Ez a kereszténység örömhíre és egyben segítsége az emberiségnek. Nem tagadni kell a bűn, a rossz, a sátán létét, nem Rosszistennek beállítani, hanem a krisztusi felszabadítást hirdetni és megélni. Ez a mi nagy kincsünk, erőforrásunk, rejtett energiánk. Jobb, mint bármely jóga-filozófia, lélekvandorlás vagy panteizmus. **Szerző:Sebestyén Péter atya**

Világi Domonkosok lelkigyakorlata 2026. 07. 05-07. 08. Budatétény

Idei lelkigyakorlatunkat a budatétényi verbita lelkigyakorlatos házban töltöttük. Kerekegyházi közösségünkben 4-en tudunk eljutni a nyári lelkigyakorlatra. Idei nyári alkalmunkat Jean Yves Brachet, francia domonkos szerzetes tartotta. Fordításra nem is volt szükség, mivel Jean Yves atya jól beszél magyarul. A három nap témája a János evangéliumból, Jézus 6 személyes beszélgetése az emberekkel:

1. Beszélgetés Nikodémussal: a természetfölöttiről
2. Beszélgetés a kútnál a samariai asszonnyal: a vallásról
3. Bethesda fürdői beteg: a szolidaritás jelentősége
4. Beszélgetés a házasságtörő asszonnyal: hogyan tekintünk másokra
5. A vakon született története: a szenvedés, és a rossz kérdése
6. Beszélgetés a feltámadásról, Mária és Márta testvére, Lázárt feltámasztása

1. Beszélgetés Nikodémussal: A világban sokszor reménytelennek érzünk helyzeteket, mert valójában nem hiszünk az örök életben. Nikodémus is éjszaka megy Krisztushoz, mert fél a farizeusoktól, de az éjszakai sötétség szimbolizálja azt is, hogy Nikodémusban nincs világosság. A világosságot Krisztus adja. Jézus úgy beszél Nikodémussal, mint a vallás tudósával. Isten nem elítélni akarja a világot, mi ítéljük el magunkat és másokat. Isten mindenkinek felajánlja az örök életet, ha valaki nem üdvözülni, nem azért van, mert Isten nem segítette, hanem azért, az illető nem fogadta el. Isten akarata, hogy az ember boldog legyen, és ha az örök élet fényében tekintünk a világra, akkor ismerjük fel, mi a jó. Az örök élet reményéről tanúságot kell tennünk, hogy az igazság mások előtt is világos legyen, ami azt jelenti, hogy újjászületésre van szükségünk Krisztusban.

2. Beszélgetés a samariai asszonnyal: Jézus másként beszél vele, mint Nikodémussal. Krisztus egyedül beszél a samariai asszonnyal, ha nem volnának egyedül, nem beszélhetett volna vele. Az asszony azért volt egyedül, mert már elveszítette kapcsolatát mindenki vel. Krisztus úgy jön, mint akinek szüksége van valamire (adj innom), és azáltal, hogy az asszony tud adni valamit, megérti, hogy szüksége van valami másra is, amit csak Krisztus adhat. Az asszony őszintén beszél Krisztussal, igazat mond (nincs férjem), így tud Jézus kapcsolatot teremteni vele. Amikor Jézus elsorolja életének fájdalmas történeteit, az asszony felismeri benne a prófétát, Jézus pedig kinyilatkoztatja neki, hogy ő a Megváltó. Ennél a kútnál találkozott Jákob a feleségével, de az igazi vőlegény maga Krisztus. Az erkölcsi problémáról már nem esik szó, az igazi kérdés az, hogy az Istennel milye legyen a kapcsolatunk. „Lélekben és igazságban” kell imádnunk az Istent. Az asszony, amikor felismeri Krisztusban a Messiást, otthagya edényét visszament a városba, és már újra fel tudta venni a kapcsolatot az emberekkel. Ha élő kapcsolatban vagyunk Istennel, akkor lehet jó kapcsolatunk az emberekkel.

Három lelki táplálék van:

- az eucharisztia: a szeretetet táplálja
- Isten akarata: imádság, a reménységet táplálja
- Isten igéje: a hitünket táplálja

3. A béna meggyógyítása a Bethesda tónál: A béna ember 38 éve nem tud meggyógyulni, mert nincs, aki segítsen. Nincs szolidaritás, mindenki csak a saját érdekeit tartja szem előtt. Krisztus kérdése, hogy meg akarsz-e gyógyulni túl nyilvánvalónak tűnik, hiszen mindenki ki akar jutni innen. De Krisztus mégis megkérdezi, hogy nyilvánvalóvá váljon, hogy szabad kérni és kérdezni. Jézus azt mondja: „Kelj föl, vedd ágyadat!” – a feltámadás igéjét használja, a gyógyítás célja mindig a hit növelése. A múlt nem törlődik el, velünk van, de már együtt tudunk élni vele. A történet bemutatja, hogy a változást akarni kell, Krisztus nem segít azoknak, akik nem akarják. Az irgalmassághoz két ember kell, ha valaki rosszat tesz velünk, egy idő után meg tudunk bocsátani, de az irgalom nem tud hatni, ha nincs elfogadva. A Szentlélek ellen való bűn, hogy nem akarjuk az irgalmasságot, mert nem ismerjük fel a bűneinket.

A bethesdai gyógyítás szombaton történik, amikor semmit nem tehet az ember, csak Isten. Krisztus szándékosan töri meg a szombatot, ezzel jelzi, hogy Ő Isten. A zsidók ezt értették meg, hogy egyenlővé tette magát Istennel, és emiatt üldözték. „Menj, és többé ne vétkezzél!” Jézus mindent azért tesz, hogy megmutassa a célt, ami az örök élet.

4. A házasságtörő asszony: a farizeusok szerették volna Jézust törbe csalni, bármit mond rossz lett volna. Jézus nem is válaszol nekik, mert a szándékuk nem volt jó. Jézus írni kezd a porba, nem tudhatjuk, mit írt, nem is nézett a farizeusokra, hagyta őket gondolkodni. „Aki közületek bűn nélkül való, az vesse rá az első követ!” Jézus újra időt ad nekik, hogy gondolkodjanak. Először a vének mennek el, talán azért, mert okosabbak, vagy több bűnük volt. Végül Jézus egyedül marad az asszonnyal. Jézus nem ítéli el, de a bűnt nem tesz meg nem történté. A tényt, a bűnt el kell ítélni, de az embert soha. Az igazság irgalom nélkül nem lehetséges, az irgalom igazság nélkül, nem hoz jó eredményt, az ember megmarad a bűnben. Az igazság az irgalommal együtt kell legyen, Jézus igaz és irgalmas volt a farizeusokhoz is. Az igazság az világosságot jelent, az irgalom pedig a szeretetet. Akkor vagyunk igazán keresztények, ha embertársainkkal is igazságban és irgalmasságban tudunk élni.

5. A vakon született: a világban sok a rossz és a gonosz, és gyakran kérdezzük, miért. Ha nem lenne Isten, akkor viszont honnan jön a világba a jó? Tudott volna Isten egy ennél jobb világot teremteni? Nem ez a kérdés, hanem az, hogy ez a világ miért így jó? A megoldást az örök élet fényében kell keresnünk. Furcsa lenne, ha megtalálnánk a szenvedés okát. A gonosz az eredeti bűnnel jött a világba, de nem szabad összefüggést keresni a bűn és szenvedés között. Ennek a kérdésnek nem a világban van megoldása, tévedés lenne azt hinnünk, hogyha valóban hitben élünk, velünk nem történhet semmi rossz. A gonosz, a rossz misztérium, ez azt jelenti, hogy isten látja, tudja és megengedi. Az egyetlen válasz az örök élet, bármilyen körülmények között lehet Istennel élni. Isten nem azért adott szabadságot az embernek, hogy tudjon vétkezni, hanem azért, hogy tudjon igent mondani Istennek. Nincs olyan kísértés, amire nem lehet nemet mondani. A szenvedésben is lehet Isten szeretetében maradni.

6. Lázár feltámasztása: Olyan világban élünk, amelyben nehezen beszélünk a halálról. A földön nehéz életünk van, de minél tovább akarunk itt maradni. Az alapvető kérdés, hova megyünk, és ezért tudjuk, mi a jó és mi a rossz. A fizikai halál elkerülhetetlen, de a lelki halál nem törvényszerű. A fizikai halál nem az élet vége, a halál inkább az élet kezdete. Milyen lehet a halál utáni élet, Krisztus misztériumát láthatjuk, együtt leszünk Istennel, részt veszünk a Szentháromság életében. Nem Krisztus, mint ember a cél, hanem az Atyához megyünk. A keresztény élet összefoglalása: Az Atya felé! Az emberekkel talán mi beszélünk, de Isten beszél az ember szívével. Elsősorban nekünk van szükségünk Krisztusra, és ezután tudunk tanúságot tenni főként az életünkkel, és ha szükséges a szavainkkal. Lejegyezte:

Mongyi Kornélia, Margit világi domonkos

Imádkozzunk papi és szerzetesi hivatásokért. „Az aratnivaló sok, de a munkás kevés.” Kérjük Istent, küldjön munkásokat aratásába!

Mária mennybevétele előtt hódoltak – Nagyboldogasszony ünnepe

Tiziano festménye Szűz Mária mennybevételéről – Santa Maria Gloriosa dei Frari-bazilika

Még tart a nyár, sokan utaznak világot látni, nyaralni. Mária mennybevételének ünnepe alkalmából látogassunk el a velencei **Santa Maria Gloriosa dei Frari**-bazilikába, a ferencesek templomába, és nézzük meg Tiziano festményét Szűz Mária mennybevételéről.

A Santa Maria Gloriosa dei Frari templom jelenlegi épületét két korábbi templom után 1333-ban kezdték építeni. Felszentelésére 1492-ben került sor. Ez Velence legnagyobb temploma, a harangtornya magasságát pedig csak a Szent Márk székesegyházé múlja felül. Csodálatosan szépek a szerzetesek számára elkerített részben a faragott stallumok, szám szerint 124. Szent Ferenc halálának 700. évfordulója alkalmából XI. Piusz pápa bazilika rangra emelte a templomot.

A hatalmas szentélyben az oltáron a világ egyik leghíresebb és legszebb festményét, Tiziano *Mária mennybevétele* c. képét csodálhatjuk. A 7 méter magas, 3 és fél méter széles olajfestmény 1518-ból származik. A Wikipedia leírása szerint a „kép huszonegy, három centiméter vastag táblából áll, amelyeket faékek tartanak össze. A festmény Tiziano első fontos egyházi megrendelése volt. A forrásokból kiderül, hogy miközben a művész dolgozott rajta a kép nem tetszett a szerzeteseknek. A megrendelő kezdetben vissza akarta utasítani a művet és csak akkor gondolta meg magát, miután a külföldi követek versengeni kezdtek érte, hogy megszerezzék uraik számára.”

Sokan ismerik a nagyhatású zeneszerző-óriás Richard Wagner operáit, a Nibelung gyűrűje ciklust, a Tannhäuser-t, a Trisztán és Izoldát, a Parsifalt vagy A bolygó hollandit. Azt azonban kevesen tudják, hogy Wagner eléggé sokáig dolgozott a Nürnbergi mesterdalnokokon, elővette, majd évekig félrerakta. Végül 1861-ben szedte elő az opera vázlatát újra, amikor saját bevallása szerint egy Velencéből induló utazás során megfogant benne a zene. Az Aleteia szerint az ihlet forrása Tiziano festménye volt, ami szó szerint

lenyűgözte a zeneszerzőt. Még azt a kérdést is felteszik: „Ha Richard Wagner nem megy be Velencében a Santa Maria Gloriosa dei Frari templomba, talán meg sem születik a *Nürnbergi Mesterdalnokok*?”

Nem egyedül Wagnert bűvölte el a festmény. Félix Mendelssohn Bartholdy is dicséretét zengte egy velencei tartózkodása során. „Azt látni kell, hogyan lebeg Mária a felhőkön, mennyire valósnak tűnik a levegő, amelyet beszív. Látni kell félelmét, odaadását, az ezernyi keveredő érzést. A szavak, a hasonlatok csupán szegényes közhelyek. (...) De abba is hagyom, mert túlságosan lírai leszek, ha máris nem lettem az, és ez nem idevaló. Egészen biztosan elmegyek minden nap, hogy újra megnézzem ezt a képet.”

A Bovaryné írója, Gustave Flaubert így vallott: „A festészetben nem ismerek annál szebbet, mint Tiziano Mária mennybevétele. Ha egy kicsit tovább maradnék előtte, félek, beleszerelmesednék a Madonnájába”. Dickens pedig így fogalmazott: „A gyönyörű és megdöbbentő valóságnak még a felét sem tudjuk elmondani semmiféle dicsérettel. Ez a kép maga a tökéletesség.” Szerző: Solymosi Judit

„Hol marad a tömeg, hol marad a pap?”

Hit, hiány és hitelesség Magyarországon

Napjainkban két, egymással szorosan összefüggő valóság formálja a magyar katolikus közéletet: a hívő közösségek és a papság számának csökkenése, valamint az Egyházba vetett bizalom megrendülése. Ezek a jelenségek nem pusztán statisztikai adatok, hanem mögöttük valódi emberek, sorsok, lelki válságok húzódnak meg. Pasztorálszichológiai szempontból ezek nem egyszerűen szervezeti problémák, hanem a közösségek lelki egészségét és az istenkapcsolatok minőségét érintő mély sebek. A kérdés nem az, hogy mikor volt jobb a helyzet, hanem az, hogy mit tehetünk most a gyógyulás és megújulás érdekében.

Paphiány és hívek hiánya – merre tart a hivatásgondozás ma?

Magyarországon ma körülbelül 2 000 pap szolgál több mint 2 000 plébánián, miközben a papi hivatásra jelentkezők száma folyamatosan csökken. Az évente szentelt új papok száma már 20 alatt van, míg korábban ez a szám a többszöröse volt. Ez az arány hosszú távon nem fenntartható. Sokan a paphiányt technikai kérdésként kezelik: összevonásokkal, beosztásokkal, utazásokkal próbálnak megoldást találni. De pasztorálszichológiai szempontból fontos látni, hogy a paphiány következménye a lelki és közösségi túlterheltség. A papok magányosabbak, túlterheltebbek, és gyakran érezhetik, hogy nem tudnak valódi közösséget építeni, csak működtetnek valamit. Ezért is van óriási jelentősége annak, hogy a hívek tudatosan lépjenek elő társszereplőként az Egyház életében, és ne várják el, hogy a pap egyedül végezzen minden lelkipásztori feladatot.

Vallásos identitás válsága – A hit elhalványulása

A 2022-es népszámlálás szerint a magyar lakosság 42,5%-a vallotta magát kereszténynek, miközben harminc évvel ezelőtt még több mint 90%-uk tartozott valamely egyházhoz. A fiatal generációk körében a vallásosság gyakran már nem része az identitásnak, és sok családban a hit továbbadása megszakadt. Ez nem csupán teológiai, hanem mélyen emberi kérdés is: mit jelent kereszténynek lenni ma, amikor a társadalom értékei és ritmusa sokszor szembemegy az evangéliummal? Sokan nem elutasítják Istent, hanem egyszerűen nem találkoznak Vele olyan formában, ami megszólítaná őket.

Egyházmegyei szinten kulcsfontosságú lenne, hogy az identitásépítést ne csak oktatásra vagy katekézisre korlátozzuk, hanem személyes és közösségi megtapasztalásokra is lehetőséget adjunk. Fontosak a zárandoklatok, lelkigyakorlatok, kiscsoportos beszélgetések, ifjúsági táborok és az olyan élmények, ahol a fiatalok nemcsak információt kapnak a hitről, hanem valódi kapcsolatokat és közösségi élményt élnek át. Ahol megélik, hogy nemcsak hallani lehet Istenről, hanem találkozni is lehet Vele.

Templomi részvétel csökkenése – elégedjünk meg a statisztikai adatokkal?

Statisztikai adatok szerint ma a katolikus híveknek csak körülbelül 12%-a jár rendszeresen templomba. A templomok padsorai üresek maradnak, és nemcsak a falvakban, hanem a városokban is. Ez nem feltétlenül a hit hiányát jelenti, hanem azt, hogy sokan nem érzik, hogy van helyük az Egyházban. Elmaradnak, mert nem érzik megszólítva magukat, vagy mert korábban negatív tapasztalataik voltak. Pasztorálpszichológiai szempontból ez a „belső eltávolodás” legalább olyan súlyos, mint a formális kilépés.

Egyházmegyei szinten a válasz nem csupán több szentmise lehet, hanem tudatos figyelem arra, hogy mi történik a templomon belül. A liturgiák mellett teret kell adni a közösségi kapcsolódásnak: beszélgetéseknek, tanúságtételeknek, kérdezési lehetőségeknek, közös imáknak és szolgálatoknak. Fontos, hogy a templom ne csak a pap liturgikus tere legyen, hanem a közösség otthona. A hívek akkor fognak újra jönni, ha érezni fogják: itt számítanak rájuk, itt fontosak, itt otthon lehetnek.

Lelki és közösségi gyógyulás – Először a diagnózis utána a gyógyszer!

Az egyházmegye vezetése kulcsszerepet játszhat abban, hogy ne csupán irányítsa, hanem kísérelje a közösségeket a lelki megújulás útján. Szükség lenne olyan képzésekre, ahol a papok és világi munkatársak elsajátíthatják az aktív meghallgatás, a lelkigondozás, a közösségvezetés és a konfliktuskezelés alapjait. Fontos lenne lelki szupervíziós rendszerek kialakítása, ahol a papok és lelkipásztori munkatársak feldolgozhatják a terheiket.

Ugyanakkor szükséges a kiscsoportos egyházi élet előmozdítása is: ne csak plébániai szintű nagyközösségek működjenek, hanem házicsoportok, imacsoportok, bibliaiskolák, ahol személyes kapcsolat alakulhat ki. Ahol a kérdéseknek és a kételyeknek is helye van. Mert az Egyház nemcsak tanítani akar – hanem gyógyítani is. És ehhez kapcsolódás kell, jelenlét, empátia – és sokkal több közös ima.

Emberlépésnyi remény – mert a pokol kapui sem.....

A hit válsága, a templomok kiüresedése és a paphiány nem csupán kihívások, hanem lehetőségek is: újragondolni, hogyan lehet jelen lenni a mai ember világában. Nem visszafordulni a múltba, hanem előre nézni – keresve azokat a pontokat, ahol a lélek még éhes, ahol a közösség még hiányzik, ahol a szeretet még megszólítható. Ez a jelenlét legyen kísérő, befogadó, hiteles és Krisztus-központú. Mert minden paphiány és statisztikai csökkenés mögött ott az Isten iránti vágy, amit nem lehet elhallgattatni – csak szeretettel újra megszólítani.

Szerző: Makkai László görögkatolikus áldozópap

„Isten temploma vagytok, és Isten Lelke lakik bennetek”

(1 Kor3,16)

Egy plébánia életében a templomszentelés évfordulója, azaz a búcsú napja kiemelkedő ünnep. Az évforduló emlékeztet a gyökerekre, és arra a hitre, amelyet a szülők és nagyszülők adtak. Az élő emlékezés azért fontos a hit átadásában, mert a még velünk élő szemtanúk személyes élményein keresztül teszi hitelessé, érzelmileg érthetőbbé a múltat.

Ezért szükséges, hogy ismerjük múltunkat, és még élő emlékezőkként adjuk tovább a fiatalabb nemzedéknek, amit mi is örökségül kaptunk. Mert az élő emlékezés a hit átadásának a szívverése.

Mi kerek egyházi hívek elmondhatjuk, hogy elődeinktől nem csupán kőből épített templomot kaptunk örökségül. Ők a Biblia tanítása szerint (1Pét.2,5) imádságos életükkel Jézus Krisztusra, mint sarokköre épültek rá, és így élő kövekké váltak gazdag örökséget hagyva ránk. Adódik számunkra a kérdés, melyet

fel kell tennünk magunknak bármelyik korosztályhoz tartozunk is. Mint megkeresztelt örökös, hitét gyakorló mit kezdek ezzel a gazdag örökséggel, amelyet kaptam?

Hiszem, hogy eleink buzgósága, kitartása, átmenthető a jelenbe is. A Szentírás tele van a kitartás, a türelmes előre haladás példájával. Isten megkönyörül népén Mózes közbenjáró imájára. Vannak testvérek, akik nap mint nap most is mint Anna próféta asszony (Lk.2,36) adorálnak az Oltáriszentség előtt, mindennapi lelki eledelük az Eucharisztia. Az egyházat nem a kőtemplom épülete jelenti, hanem maguk a hívők, akik személyes kapcsolatban vannak Istennel.

A nemzedékről nemzedékre tartó ima élte egyházközségünket. Összeköti az időseket, nagyszülőket, szülőket, és a fiatalokat. Átadja a hitet, megőrzi a közösség múltját, és erősíti jövőjét. Nagy kincs az idősek közbenjáró imája. Utat mutat a fiatalabb nemzedéknek.

Urunk Istenünk köszönjük az előttünk járó őseinket. Köszönjük életüket, hitüket, helytállásukat.

Áldd meg plébániai közösségünket. Add, hogy a Te szeretettedben és békédben járjunk nemzedékről nemzedékre.

Weningerné Csilla

MKPK nyilatkozata az élet védelméről

Az alábbiakban a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) augusztus 10-én közzétett nyilatkozatát olvashatják.

Mivel hazánkban társadalmi párbeszéd indult meg az élet védelmét érintő kérdésekről, nem hallgathatunk arról az egyértelmű üzenetről, amelyet a Katolikus Egyház mindig is vallott: az emberi élet a fogantatástól a természetes halálig védendő és sérthetetlen.

Ahogy XIV. Leó pápa fogalmazott a diplomáciai testületekhez intézett januári beszédében: egy társadalom csak akkor egészséges és csak akkor halad valóban előre, ha megőrzi az emberi élet szentségét. A Szentatya felhívta a figyelmet arra, hogy mennyire fontos a várandós édesanya hatékony és konkrét támogatása.

A *Csodálatos emberségünk* kezdetű körlevelében pedig így ír XIV. Leó pápa: „Minden emberi személy végtelen méltósággal rendelkezik, amely elidegeníthetetlenül magából a személy létéből fakad, és minden körülményben, állapotban vagy helyzetben megmarad...

Az emberi jogok között az első az élethez való jog a fogantatástól a természetes halálig, amely nélkül lehetetlen bármely más jog gyakorlása.

Amikor ezt az alapvető jogot megtagadják – mint az előidézett abortusz, az ártatlanok megölése és az eutanázia esetében –, olyan döntésekkel állunk szemben, amelyeket az Egyház súlyosan helytelennek tart.” (53., 55. pont)

Ha egy társadalom egyesek életét elpusztíthatónak itéli, akkor az egész társadalom változik meg, akkor súlyosan megsérül az emberi élet végtelen méltósága.

Egyházunk a magyar társadalom részeként évtizedes tapasztalattal rendelkezik a válsághelyzetben lévő családok, várandós édesanyák és a megfogant életék védelmében. Mindez számunkra nemcsak elvont

igazság, hanem konkrét szolgálat: családok, várandós édesanyák, örökbefogadás előtt álló szülők mindennapi professzionális támogatása és lelki kísérése. Az édesanya és a gyermek nem ellenfelek. A válsághelyzeteket a valódi segítséggel lehet megoldani.

Kérjük a kormányzatot, hogy ez a kérdés ne a napi politikai versengés mentén dőljön el, hanem azon az alapon, hogy melyik megoldás segít ténylegesen legtöbbet a védtelen magzatoknak, a válsághelyzetben lévő nőknek, családoknak.

Ehhez ajánljuk fel tapasztalatunkat és együttműködésünket. Építsük az élet kultúráját – ne csak szavakban, hanem a mindennapi, kézzelfogható segítségben. Forrás és fotó: MKPK Sajtószolgálat, Magyar Kurír. Forrás és fotó: MKPK Sajtószolgálat, Magyar Kurír. Budapest, 2026. augusztus 10.

a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia

XXXV. Bugaci Lelkigyakorlatos Tábor – 2026. 08.02-09.

Immáron 35. alkalommal zajlott az egyházmegye lelkigyakorlatos tábora egy Bugactól nem messze eső tanyán. Böven 200 fiatallal és legalább 60 új táborlakóval. Kerekegyházáról is szép számmal jelen tudunk lenni, leginkább az ifjúsági hittanból, de voltak velünk fiatalabbak is. Plébánosunk is, Norbi atya bő 2 napot tudott velünk tölteni.

Az idei évben az emberi méltóság volt a fő téma, melyet Szent Carlo Acutistól vettek a Kisebb Testvérek, hiszen ő mondta, hogy mindenki eredetinek születik, de sokan fénymásolatként halnak meg. Minden előadás (kicsiknek és nagyoknak) eköré épült. Vendégeink voltak a héten Farkas István (piarista), Olaj Anett (életvédő), ferences atyák, Gyöngyösi Balázs atya, Tompa Szabolcs atya, dr. Bábel Balázs érsek atya, Retkes Zsolt atya, Geszler Péter atya, Mihályi Anikó, Dr. Launyirecz Mihály atya. Szó volt az emberi méltóság mellett az állatokkal való viszonyról, az abortuszról, jóslásról, tetoválásról és sok egyéb másról.

Minden évben hasonló menetben zajlanak az események (gondolok itt előadásokra, fakultatív programokra, sportra, stb.), viszont mindegyik év egy kicsit más. Nem volt ez idén sem másképp, hiszen nem volt még példa rá, hogy koncert legyen a Hittanyán, de erre idén is sor került, ez egy régi vágya volt több táborszervezőnek. Végül a Gável Testvérek látogattak ki hozzánk kedd este családjaik körében. Érdekes volt, hogy körülbelül 30 évvel ezelőtt még ők is itt táboroztak a táborba és nekik is nagy élmény volt visszatérni. Sőt, az előadók a koncert végén olyanról is beszámoltak, hogy nagyon régen éreztek már ennyire összetartónak egy ekkora közösséget.

Minden jubileumot igyekszünk valahogy megünnepelni, a 35. tábor alkalmával sem volt ez másként, hiszen szombaton az érseki mise után - ahol érsek atya pappá szentelésének 50. évfordulóját ültük – tortázás volt és fényképkészítés. A jövő évi tábor 2027. augusztus 1-8. lesz. Istennek legyen hála a táborért és minden ott szerzett élményért!

Réfi Janka

A csodálatos kenyér

A kenyérszaporítás csodája mintegy előkészíti az Oltáriszentség szerzését, az utolsó vacsora eseményeit. Amolyan előmise, kísérleti jelleggel. Az Eucharisztia alapítására, az apostolok első áldozására még nem érték meg a dolgok... A Mester isteni pedagógiájával lassan tér a tárgyra. Minden elméleti okoskodás nélkül mintegy „eljátssza” nekik a későbbi szentmisét, hogy később övéi majd könnyebben felismerjék és bekapcsolódjanak. Nem egy show-műsor, nem egy laza hétvégi piknik, hanem átváltozás szemtanúi a jelenlevők. Rögtönzött liturgia részesei, ahol a nép rendben letelepedik, középtűt ő van, körülötte az apostolok, tágabb körben a nép. Ünnepléses hálaadás, áldás következik, majd elhangzik a megbízás: Ti adjatok nekik enni. Az apostolok még csak nem is sejtik, mi lesz ebből...

A minőségi átváltozás („ez az én testem”) majd csak az utolsó vacsorán és az emmauszi tanítványok szeme láttára lesz teljessé. Ez a kegyelmi asztalterítés folytatódik a világ végéig. *Jézus egyházán keresztül minden idők emberének csodálatos kenyeret ad. Ma is, engem is kínál teste kenyerével. Nem jelképes – valóságos táplálékot nyújt.* Éhezem utána? A mindennapi kenyérharc miről szól életemben: anyagiak gyűjtése, vagy ő az igazi megélhetés?

Azt mondják, minden ízlés dolga, a konyhában is... Ízlés és ízlelés. Ízleltem már Isten jóságát és végtelen szeretetét? Ha belekóstolok, az ő szeretetének, velem létének édessége minden más tápláléknál összehasonlíthatatlanul édesebb lesz. *Ha őt eszem, belőle élek, egyre inkább lelki emberré válok, akinek már nem a hasa lesz az istene,* hanem a gyomornál messze mélyebben tetten érhető éhség jelentkezik lelkem mélyén – utána.

Krisztus testét nem fogyasztjuk, számára nem fogyasztók vagyunk, nem azért esszük, hogy fogyjon... Azért táplálkozunk vele, hogy örök életünk legyen. A kenyérszaporítás csodája pedig a kezünk között ismétlődik meg, amikor lelkünk éhségét általa csillapítottuk. Ige és kenyér egyforma, egyenrangú táplálékká lesz, a családi asztal ünnepi eseménnyé magasztosul, kicsinyhitűekből nagylelkű adakozókká válunk, akik más éhezőket is jóllakatnak. Ha megérezzük már most a mennyei lakoma előízét, ha esszük a tápláló és életet adó kenyeret, sokkal kevesebb bajunk lesz magunkkal és a többiekkel. Ráébredünk arra, hogy a mindennapi kenyér nem annyira munkánk gyümölcse, mint inkább a kenyérszaporító isteni Mester ajándéka.

Urunk, Jézus! A mindennapi kenyér a te ajándékod, hogy testünket tápláljuk. Az élő kenyér, az Oltáriszentség szintén a te ajándékod lelkünk táplálására. Saját testedet, önmagadat adod nekünk, hogy bennünk élj. Ajándékod vételére minden embert meghívsz. Segíts, hogy soha ne utasítsuk el meghívásodat, ne utasítsunk el téged! Tégy bennünket élő közösséggé a szentáldozás, az egy kenyérből való részesedés által! Tégy minket hozzád hasonlóvá a szentáldozás által! Forrás:

Sebestyén Péter (Peterpater.com)

Horváth István Sándor (Evangélium365)

Őseink és unokáik bejegyzése

Augusztus 20. az egyik legrégebb magyar ünnepnap: Szent István király napja, a keresztény magyar államalapítás, a magyar állam ezeréves folytonosságának emléknapja. Uralkodása idején I. István még augusztus 15-ét, Nagyboldogasszony napját avatta ünnepé, ekkorra hívta össze Fehérvárra a királyi tanácsot és tartott törvényt napot. Élete végén a beteg király ezen a napon ajánlotta fel az országot Szűz Máriának, és 1038-ban ő maga is azon a napon halt meg. Az ünnep dátumát Szent László király tette át augusztus 20-ára, mert 1083-ban VII. Gergely pápa hozzájárulásával ezen a napon emeltették oltárra I. István relikviáit a székesfehérvári bazilikában, ami a szentté avatásával volt egyenértékű.

I. (Nagy) Lajos uralkodásától (1342-1382) kezdve egyházi ünnepként élt tovább e nap. István kultusza Európa-szerte elterjedt ugyan, de a királyt az egyetemes egyház nevében csak 1686-ban nyilvánította szentté XI. Ince pápa. A szentatya akkor elrendelte, hogy Buda várának a töröktől való visszafoglalása évfordulóján az egész katolikus világ évente emlékezzen meg Szent István ünnepéről, amelyet az egyetemes egyház augusztus 16-án tart.

1771-ben XIV. Benedek pápa csökkentette az egyházi ünnepek számát, és a Szent István-nap kimaradt az ünnepek sorából. Mária Terézia (1740-1780) ugyanakkor ismét elrendelte a Szent István-nap megtartását, sőt nemzeti ünnepként a naptárakba is felvétette. 1771-ben ő hozatta Bécsbe, majd Budára István kézfejeklyéjét, a Szent Jobbot, amelyet onnantól kezdve körmenetben vittek végig a városon augusztus 20-án.

A legenda szerint István ereklyéjét 1083-as szentté emelésekör találták meg épen a koporsójában, és már az 1222-es Aranybulla is törvénybe iktatta a tiszteletét. Valószínűleg a tatárjárás vagy a török idők alatt veszett el, később (1590 körül) a raguzai (dubrovnikai) dominikánus kolostorban találtak rá, ahová talán még IV. Béla vitette a tatárok előli menekülése során. (A Szent Jobbot - amelynek ezüst ereklyetartóját 1862-ben készítették - ma Budapesten, a Szent István Bazilikában őrzik.)

Az 1848-as szabadságharc leverése után hosszú ideig nem tarthatták meg az augusztus 20-ai nemzeti ünnepet, hiszen Szent István a független magyar állam szimbóluma volt. Először 1860-ban lehetett ismét megünnepelni ezt a napot, ami valóságos nemzeti tüntetéssé vált. Az 1867-es kiegyezés után az ünnep visszanyerte régi fényét, 1891-ben Ferenc József az ipari munkások számára is munkaszüneti nappá nyilvánította augusztus 20-át, 1895-ben pedig a belügyminiszter elrendelte a középületek fel lobogozását címeres zászlóval.

A két világháború között az ünneplés kiegészült a Szent István-i (Trianon előtti) Magyarország visszaállítására való folyamatos emlékeztetéssel. Augusztus 20. 1945-ig nemzeti ünnep volt, ezután ezt eltörölték, de egyházi ünnepként még 1947-ig nyilvánosan ünnepelhettek. István ereklyéjét a Szent Koronával együtt a második világháború végén a nyilasok Nyugatra szállították. A Szent Jobbot 1945.

augusztus 18-án hozták vissza Ausztriából Budapestre, és 1947-ig még szereplője volt a Szent István-napi ünnepnek. (A Szent Korona csak 1978-ban került haza az Egyesült Államokból.)

A kommunista rendszer az ünnep vallási és nemzeti tartalmát nem vállalta, de teljes megszüntetését vagy jelentéktelenné süllyesztését sem látta célszerűnek, inkább tartalmilag változtatott rajta. Először az új kenyér ünnepének nevezték el augusztus 20-át, majd az új alkotmány hatályba lépését mint új - szocialista - államalapítást, 1949. augusztus 20-ára időzítették. 1949 és 1989 között augusztus 20-át az alkotmány napjaként ünnepelték, 1950-ben pedig az Elnöki Tanács törvényerejű rendelete a Magyar Népköztársaság ünnepévé is nyilvánította. A rendszerváltozással felelevenedtek a régi tradíciók, és 1989 óta ennek megfelelően rendezik meg a Szent Jobb-körmenetet. Szent István ünnepének igazi rehabilitációja 1991-ben történt meg: az 1990-es első szabad választások nyomán létrejött Országgyűlés 1991. március 5-én a nemzeti ünnepek - március 15., augusztus 20., október 23. - közül Szent István napját nyilvánította a Magyar Köztársaság hivatalos állami ünnepévé.

A 2012. január elsején hatályba lépett Alaptörvény (alkotmány) is Magyarország hivatalos állami ünnepeként, az egyik nemzeti ünnepként rögzíti augusztus 20-át. Forrás: <http://mult-kor.hu/>

Szabó Dániel piarista atya szentbeszéde 2026. augusztus 16-án templomunkban

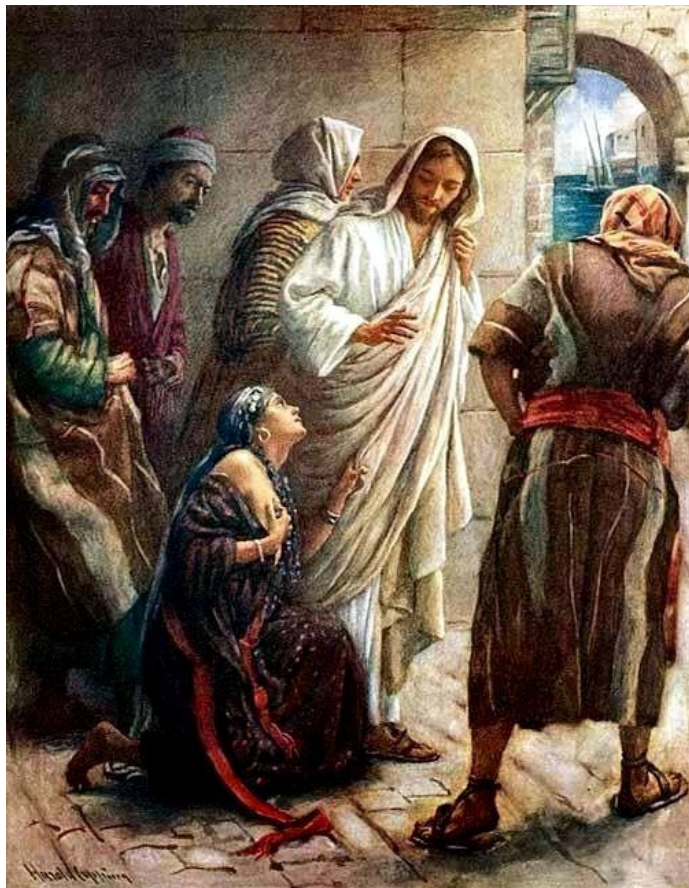
Olvasmány: Iz. 56.1.6-7, Szentlecke: Szent Pál apostolnak a rómaiakhoz írt leveléből

(Róm 11,13-15.29-32), Evangélium: Máté 15,21-28

„Házam minden nép számára az imádság háza lesz.” Kezdte homíliáját Dániel atya. Ez a mondat az ószövetségből megvilágítja az evangéliumi részt. Az üdvösség mindenki számára lehetséges, sőt Isten minden egyes ember üdvösségét akarja. Azonban az evangélium arra is rávilágít, hogy az üdvtörténetnek megvan a maga sajátos dinamikája. Az ember bűnbeesése után az Isten kiválaszt egy népet, és nekik mutatja meg, ki is Ő valójában. Ezt nevezi a teológia kinyilatkoztatásnak: Isten fokról fokra egyre többet mutat meg az Ő arcából. Így keletkezik a Szentírás, amit most a kezünkben tarthatunk. Végül az üdvtörténet csúcspontján Isten maga lép be a történelembe, a Fiúisten emberré lesz. És korábban elképzelhetetlen közelséggel és erővel mutatja meg az embernek, hogy kicsoda az Isten.

Jézus a mai evangéliumban ebből a helyzetből mutatkozik meg: „Az én küldetésem csak Izrael házának elveszett juhaihoz szól.” Mert Isten először egy szűkebb közösséghez szól, hogy aztán belőlük sugározzon ki az egész világra. Mi magunk is tudjuk, hogy először egy kis közösségben tud megszületni valami új, ahol néhány ember fog össze valami jó cél érdekében, és aztán ez sugárzik ki a nagyobb közösség számára is.

A társadalom átalakítása is így folyik. Így volt ez Kalazanci Szent József életében is, először a Rómában kallódó gyerekek megmentése és oktatásuk megszervezése volt a cél, most pedig a világ

minden táján léteznek piarista iskolák, közoktatási intézmények. Így van ez az egyházközségben is, sokszor a változás egy kis, elkötelezett csapat munkájából indul el.

Ezt mondja Jézus is a hozzáforduló asszonynak, hogy várjon még. Jézus ezt egy erős képben fogalmazza meg: „Nem való elvenni a gyerekek kenyerét és odadobni a kutyáknak!” A kánaáni asszony azonban „rámenős”: „Igen, Uram, de a kutyák is esznek abból, ami lehull gazdájuk asztaláról!” Valóban, minden ember Isten gyermeke, tőle kapja a lét ajándékát. Minden embert, minden pillanatban Isten tart létben, Ő mindnyájunk életének a forrása, tartozunk bármelyik vallási csoporthoz, néphez vagy nemzethez.

Jézus ekkor- az asszony hitét látva – kivételt tesz a fő szabály alól, és az asszony gyermekét is meggyógyítja. Egy találkozás, egy személyes élmény arra indítja Jézust, hogy merjen eltérni az eredeti tervtől. Ez az asszony nem a származása vagy rendezett életállapota miatt tapasztalja meg Isten erejét, hanem a hite miatt. A mai evangélium legfontosabb üzenete az, hogy túl a méltatlanságunkon, ha ilyen szenvedélyességgel és kitartással kérleljük Jézust, Ő meg fog könyörölni rajtunk. Megesik rajtunk a szíve, és abban a helyzetben is megkönyörül rajtunk, amikor mi nem is merjük remélni.

Fontos dolog, hogy ez az asszony nem magának kér valamit, nem arról van szó, hogy ezzel a rámenősséggel a maga számára szeretne szerezni valamit. A lánya számára keresi a gyógyulást. Jézus kétszer is visszautasítja, milyen állhatatosság, hűség, szeretet van ebben az asszonyban. Amikor szeretünk valakit, olyan erő, kitartás van bennünk, amit saját magunkért nem tudnánk mozgósítani. Erről sokunknak van tapasztalata. Az Úr szemében ez az erő, ez a szeretet nagyon értékes, teljesíti a kérését. Jézus, amikor csodát tesz, mindig az Isten országának a jele. Amikor meggyógyítja a kánaáni asszony lányát, akkor kiderül, hogy ez az Isten országa mindenkinek szól. Ez a mi reményünk, ezért adunk hálát, hogy bennünket is meghívott az Úr, és Jézussal együtt örülhetünk az Isten országának.

Lejegyezte: **Mongyi Kornélia**

Emlékek, hogy emlékezzünk

Szeretnék javaslatot tenni az újságba egy új "rovat" indítására. Így, ha a közösség más tagja is talál szívének kedves írást beküldheti. De lehetne akár gyűjtést is kezdeményezni a régi imák újra elevenítésére, amit az idősebb korosztály ismerhet.

Anya hagyatékában nagyon sok imát, verset idézetet találtam, (tudtam, hogy léteztek, de meglepetésként ért, hogy mennyi). Szeretnék úgy tisztelni előtte, hogy ezeket digitalizálom magamnak, család részére, és a közösség részére

Reviczky Gyula: Imakönyvem

Aranykötésű imakönyvet
Hagyott rám örökül anyám,
Kis Jézus ingben, glóriában
Van a könyv első oldalán.
Sok év előtt egyik sarokba
Beírta jó anyám nevét,
Lehajtom a betűkre főmet,
Hogy fölidézzem szellemét.

Nekem úgy tetszik, hogy csak egyszer
Fehér ruhában láttam őt.
Tavasza volt ép', a kedves akác
Virágozott a ház előtt.
A lemenő nap fénysugára
Reszketett ajkán, zárt szemén.
Apám ott állt a ravatálnál
És velem együtt sírt szegény.

Hogy elmosódtak a betűk! Mily
Sárgák s kopottak e lapok.
Rég' volt, midőn ez imakönyvből
Még az anyám imádkozott.
Kék selyemszállal összekötve
Van itt hajambul egy kevés.
Aranyos fürteimhez akkor
Nem illett még a szenvedés.
Írott imádság töredéke
Mellett van az anyám haja,
Emitt egy szentnek vézna képe

S egy régi, halvány Mária.
Elnézem... Épen így viselt meg
A sors azóta engemet.
Sokszor szeretnék sírni, hogyha
Nem szégyelném a könnyeket.

Az Ur imádságát ütöm fel
(Kísérőm a nehéz utón)
S vigasztalást vegyít a kínhoz
A te imád, óh Jézusom!
Imádság kell a szenvedőnek,
A kit a sors árván hagyott.
Úristen, én nem zúgolódom:
Legyen a te akaratod.

Föl nem panaszlom a világnak,
Csak szellemednek, jó anyám,
Milyen kopár volt ifjúságom,
S hogy mennyi bánat szállt reám.
Tűrtem, reméltem, megalázva
Idegenek közt éltem én;
De azt a régi imakönyvet
S emléked szentül őrizém.

Gaston Courtois:

Az öröm tízparancsolata

1. Minden reggel hűségesen kérd Istentől az örömet.
2. Mosolyogj, és tanúsíts nyugalmat kellemetlen helyzetben is.
3. Szívből ismételd: „Isten, aki engem szeret, mindig jelen van.”
4. Szüntelenül törekedj arra, hogy csak a jó oldalukat lásd az embereknek.
5. Könyörtelenül űzd el magadtól a szomorúságot.
6. Kerüld a panaszkodást és a kritikát, mert ennél semmi sem nyomasztóbb.
7. Munkádat örömmel és vidáman végezd.
8. A látogatókat mindig szívesen, jóindulattal fogadd.
9. A szenvedőket vigasztald, magadról feledkezz meg.
10. Ha mindenütt az örömet terjeszted, biztos lehets benne, hogy magad is rátalálsz.

Lejegyezte: S.Nagyné Judit

Szabó Dániel atya Templombúcsúi prédikációja

Kedves Testvérek!

Ma Szent István ünnepén az első szó a hálaadásé. Hálát adunk azért, hogy I. István királyunk meghozta azt a fontos, de egyben igen nehéz döntést, hogy népünk sorsát a kereszténységgel összekapcsolja. Tette ezt annak ellenére, hogy évszázados szokásokkal kellett szembemennie, és valami újat, a magyar társadalom számára ismeretlent kellett meghonosítania. Hálát adunk Szent István bátorságáért és nagy hitéért, amellyel belevágott ebbe a hatalmas vállalkozásba. Hálát adunk, mert a hit ajándéka, rajta keresztül adatott meg nekünk. A mai szentírási szövegeken elmélkedve szegődjünk mi is együtt Szent István nyomába.

A hit kezdete, kiindulópontja az a felismerés, hogy az igazság Jézusban van, ahogyan ma Szent Páltól hallottuk. Ha ez a felismerés megszületik bennünk, ezután veszi kezdetét a megtérés folyamata, amely számos kihívás elé állít minket:

Először is felismerni, hogy mi a hiábavalóság az életben, amelyen fölösleges járni az eszünket. Alattomos dolog ez, hiszen olyan könnyű elveszni az apró, megfogható, átlátható elemeiben az életnek. Milyen könnyű gondoskodni egy jó ebédről, milyen könnyű megvenni egy új ruhát, mennyire egyszerű egy délután rendezni a kertet. Ezer dolog van, amin a végtelenségig tudjuk járni az eszünket. A veszély ebben az, hogy így nem marad időnk arra, ami valójában fontos, a nagy kérdésekre, amelyek komolyabb töprengést, lelassulást, türelmes és figyelmes szívet igényelnek. Tanuljuk meg Szent Istvántól az igazán lényegesre való figyelem képességét. Nem lehet úgy valaki jó király, ha nem figyel a nagy egészre, ha nem képes belevágni a nagy tervekbe. A mai ünnep bennünket is arra hív, hogy szánjunk időt az életünk nagy terveire és kihívásaira, és ne vesszünk el az élet hiábavalóságai közepette.

Másodszor, a megtéréshez hozzátartozik kilépni a lelki eltompultságból és közömbösségből. Gondoljunk csak arra a sok imára, amelyet képesek vagyunk szinte öntudatlanul mormolni, anélkül, hogy eszünkbe jutna, hogy valójában most az Istennel is beszélgethetnénk, az ő jelenlétében lehetnénk. Vagy a sok-sok szentmise, amely csak úgy elszáll, ahogy a padban ülve megfeledkezünk arról, hogy miért is jöttünk ide. De gondolhatunk arra is, hogy hányszor elmegyünk együttérzés nélkül a szenvedő embertársaink mellett. Ez a lelki eltompultság, amikor képtelenek vagyunk az életet a maga mélységében élni, és csak a felszínen evickélünk napról napra. A megtérés azt is jelenti, hogy lassítok, és figyelek arra, ami van, és megélem azt a pillanatot, ami adatik, hogy ne csak elmúljon a perc, hanem megérinthesse a lelkemet, ami adatik.

Végül, megtérni annyi, mint leleplezni a csalóka vágyakat, amelyek végső soron romlásba döntenek

minket. Gondoljunk csak arra, hogy Szent Istvánnak hányféle ilyen csalóka vággyal kellett megküzdenie a hatalomgyakorlás, az uralkodás során. Mennyi és mennyi kísértés ér bennünket is napról napra, amelyek könnyen és gyorsan akarják betölteni mély vágyainkat.

Mindezzel megküzdve tudjuk magunkra öltetni az új embert, aki a világ szépségében Isten csodálatos létét szemléli, akinek az imája nemcsak a száját, hanem a szívét is megmozgatja, aki együttérzőn odalép nélkülöző és szenvedő embertársaihoz, akiben az ambíció és a hatalom mások szolgálatában találja meg az útját. Így válunk Krisztus-formájú emberré. És a mai napon azt a Szent Istvánt ünnepeljük, aki mindezekkel a kihívásokkal szembesült élete folyamán, és hősies módon küzdött meg velük, példát adva egész nemzetünk számára.

Szent István számos kihívással szembesült élete folyamán. Gondoljunk csak a hatalma ellen törő rokonaira, az ország elleni német támadásra, fia halálára. Minden bizonnyal ezekben a nehéz helyzetekben kihívás volt számára megtalálni a helyes utat. A megkülönböztetésnek erre a képességére mi is rászorulunk életünk nehéz kérdéseivel küzdve, vagy fordulópontjaihoz érkezve.

Hogyan lehet felfedezni a helyes utat és azon megmaradni? Figyelni az Isten szavára, és amit meghallunk, azt őrizni a szívünk közepében, ahogy tette ezt annak idején Mária. Őrizni a szívünk épségét, mert az élet onnan indul ki, és ha a szívünk megsérül, megsebesül minden. Távol maradni a száj hamisságától, kitartani az igazság mellett még akkor is, ha nem kellemes vagy nem kifizetődő. Végül, ha felismertük az utunkat: egyenesen előre nézni, nem letérni sem jobbra, sem balra.

Meghallgatni az Isten szavát, és azok szerint cselekedni. Valójában erről elméltünk eddig. De mit ígér Jézus azoknak, akik így tesznek: azt mondja, hogy bármilyen vihar során meg fogják tudni őrizni az épségüket. Nem a saját erejükből, hanem azért, mert életüket Krisztusra építették. Nem azért, mert életüket keresztény értékek szerint rendezték be. Az kevés. Hanem azért, mert napról napra hallgatták Krisztusnak a szavát, amely ott szól a Szentírás szavaiban, az imádság csendjében, és a lelkiismeretünk mélyén. Megszületett a szívükben a döntés és az elköteleződés, hogy eszerint alakítják az életüket. És az elköteleződésből tettek születtek. És még egy utolsó, de nagyon fontos szempont: ezt nem egyszer egy életben tették meg, hanem újra és újra, a mindig változó élethelyzetekben kutatva Krisztusnak a szavát.

Urunk és Istenünk! Hálát adunk neked Szent István királyunkért. Köszönjük, hogy általa hitet és új hazát ajándékoztál nekünk. Állj mellettünk, hogy életünk útján mi is figyelmes füllel hallgassuk szavadat, felismerjük akaratodat, és mindvégig hűségesek legyünk hozzád, aki élsz és uralkodol, mindörökkön örökké.

Ámen.

Egyházközségi hírek

Esküvő:

Dr. Borbély Richárd - Bartal Emília Róza, Fricz Gergő - Kis Viktória,
Magyar Dávid- Szőnyi Viktória, Sarkadi Viktor Máté - Szabó Gréta Csilla,
Farkas Dániel László - Gogolák Liza, Szalay András - Gerstner Kinga,
Debreceni Zoltán - Huszta Vivien, Galambos Kristóf- Pál Csilla,

Kereszteltek:

Németh Ferenc (Németh Ferenc - Sponga Bettina Szimonetta),
Kovács Kamilla (Kovács Kálmán- Szabó Éva),
Vereczki Lóránt (Vereczki Dániel- Ország Kitti),
Kiss Kamilla (Kiss Tamás- Monori Livia),
Kovács Nora (Kovács Norbert- Brázda Szilvia),
Bognár Soma (Bognár Máté- Kövecses Réka),
Katona Liza (Katona Dávid- Kövecses Lilla),
Urbán Nóra (Urbán Norbert- Gazsi Bianka),
Garaczi Áron Árpád (Garaczi Árpád- Vörösmarty Róza),
Steiner Szofi (Steiner Ferenc- Brázda Bernadett)
Ripp Anna (Ripp Mihály – Schweir Jázmin),
Német Noel (Német Alex István – Babenyecz Noémi)

Elhunytak:

Kollár Ferenc, Urbán János, Cili Mártonné (Kovács Klára), Nagy Kálmán,
Botos Benedekné (Riklik Margit), Váczi Mihály, Makula József, Balázs Ferenc,
Nagy Arnoldné (Nagy Mária)
Szentségekkel ellátva:
Nagy Kálmán, Bodor Józsefné (Szalai Eszter), Zsikla Györgyné (Kalmár Mária),
Kaszab László Imréné (Babusa Erzsébet)

Kunadacs: Salga Istvánné (Bagyinszki Anna)

Szegedi Borika

Felelős kiadó: Ruskó Norbert atya, email: ruskonorbert@gmail.com, Plébánia: Kerekegyháza, Fő út 47,
Tel: 06-76-371084. **Cikkírók és fotó:** Ruskó Norbert atya,
Dr. Makkos Nándor, Kaldenekker Olivér, Mongyi Kornélia, Oreskó Imre és Tünde, Réfi Janka, Szegedi
Borbála S. Nagyné Judit, Weningerné Csilla, **Szerkesztő:** Oreskó Imre, Sztaskó Roland. **Nyomdai
kivitelezés:** Andrassy Írószer

Úrnapi sátrak a körmenet szabadtéri állomásai (oltárjai), amelyeket ez évben is zöld lombos ágakból építettek, gazdagon virágokkal díszítve évtizedek óta a lelkes Szent Ferenc csoport, Kaldenekker – Réfi család, Kissné Erzsike és családja, Hitoktatók és ifi hittanosok. Hálás köszönet, Isten bőkezűen fizesse meg fáradozásukat.

2026 augusztus 2-9 Bugac, Hittanya

Gábor Imre Családcsoport kirándulás (2026.07. 23-26) egyik eseménye, Vác Fehérek Temploma.